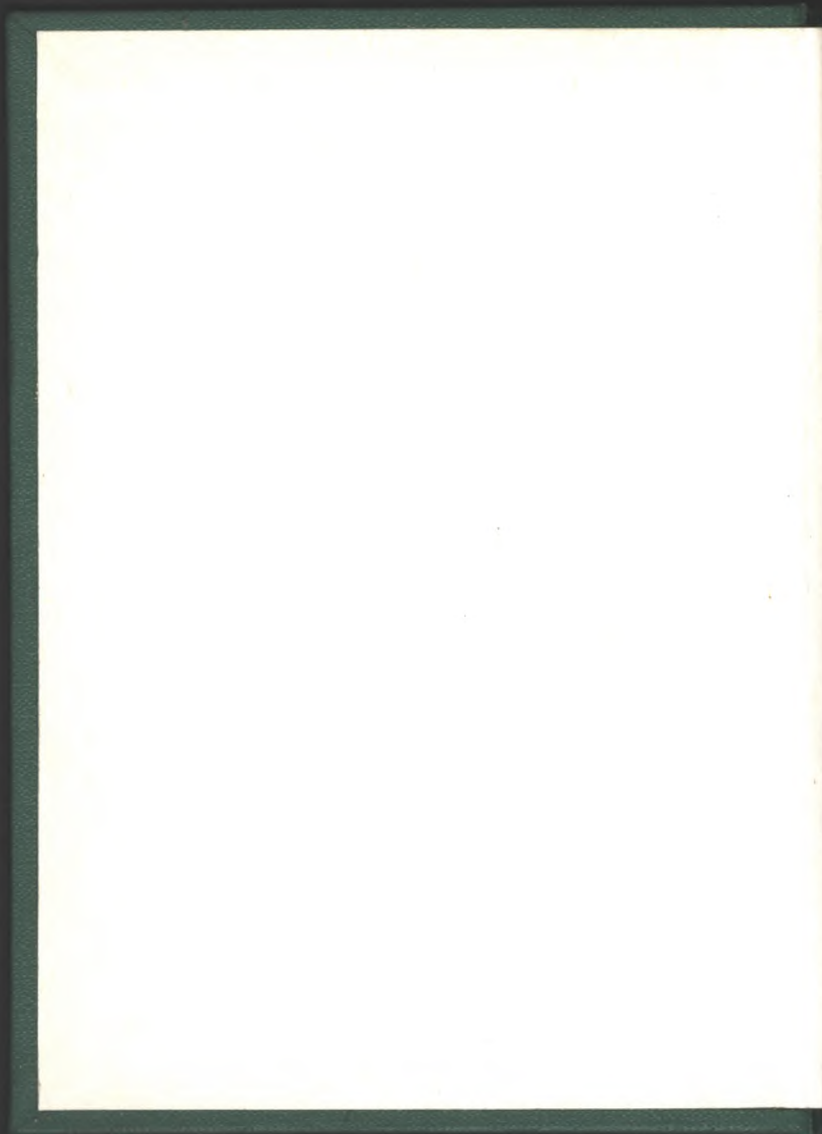


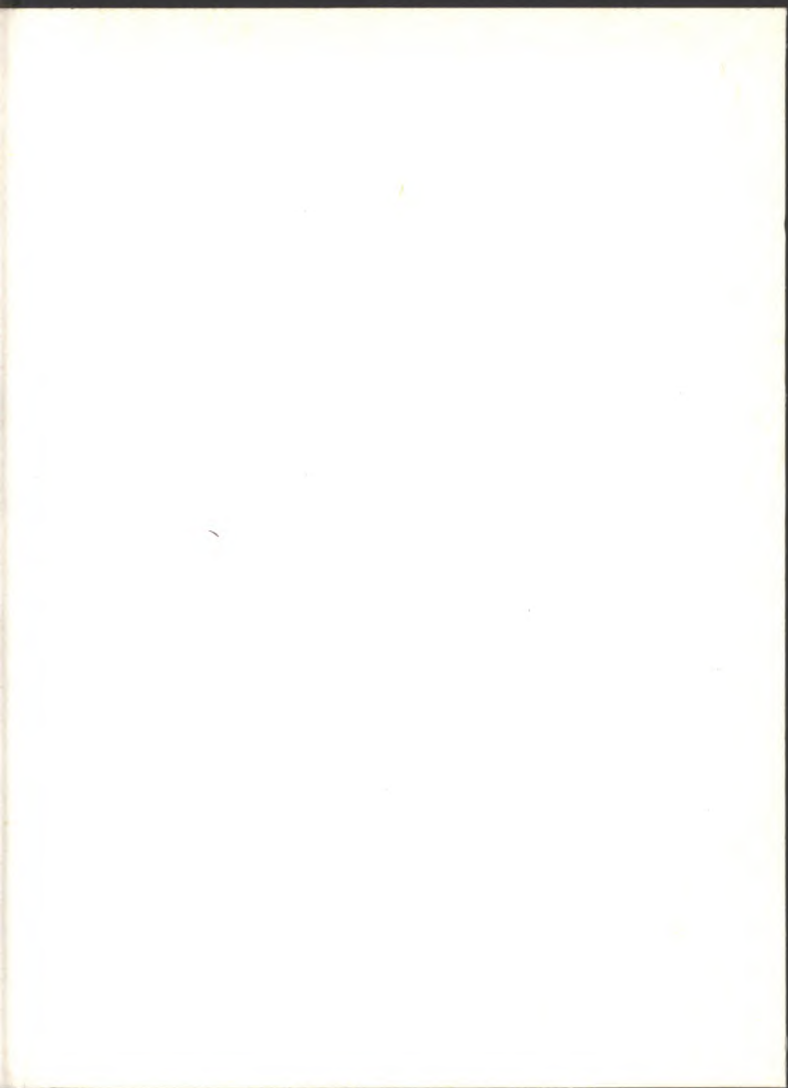
.....  
91.585

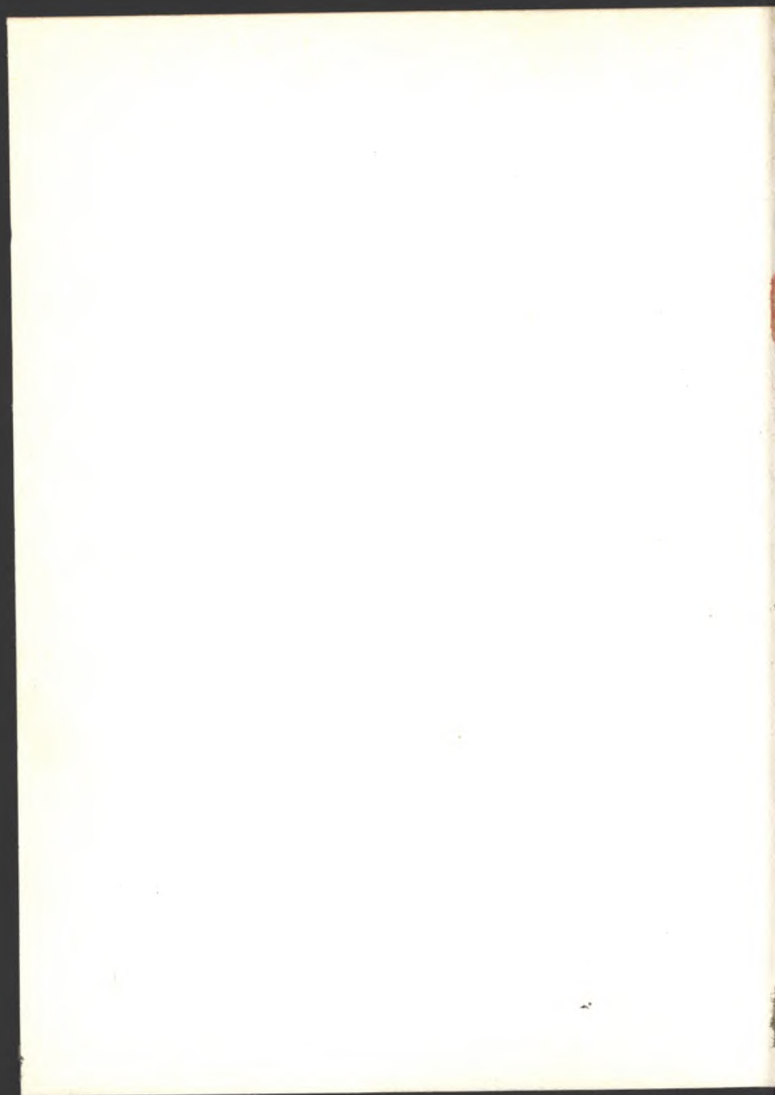
OSZK

.....

kl.









# AZ ARANYHAJÓ

KALANDOS TARKA REGÉNY

## LÁZADÓI

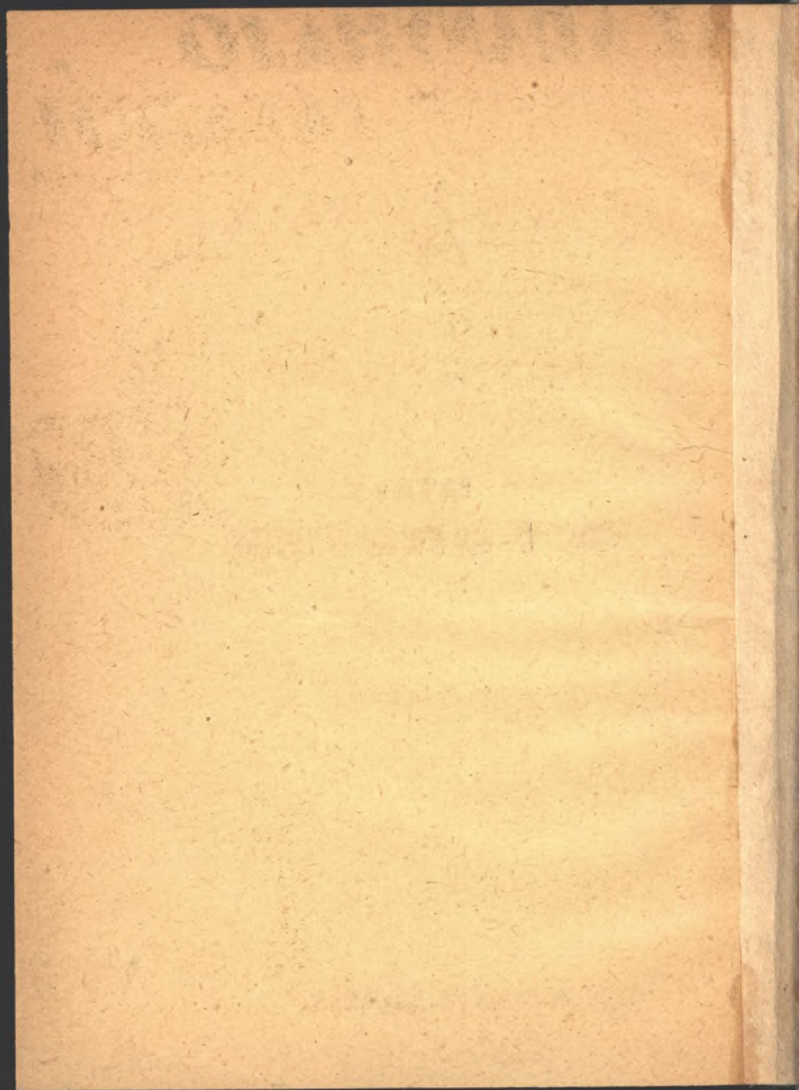
IRTA G. FORSTER

91585



**10**  
FILLÉR

**100 oldal**



# AZ ARANYHAJÓ LÁZADÓI

IRTA:  
**G. FORSTER**

A SZERZŐ KIADÁSA.

*bc*





91585



ORSZ. SZÉCHENYI-KÖNYVTÁR	
Növedéknapló	
1840. év	4694 SZ.

Feloldó kiadó: Forster György

Stadion Sajtóvállalat Rt. — Felelős: György Aladár igazgat

## ELSŐ FEJEZET.

*Az arany elindul a Cantate fedélzetén.*

### 1.

— S/18...

— Hallgatom, colonel...

— Mennyi volt a pihenőideje?...

A kérdezett karkötőórájára tekintett. Az apró, finom aranszerkezet csendesen ketyegett a világító számlapján apró rovások helyettesítették a számokat.

— Pontosan nyolc óra és tizenhét perc, colonel.

— Sajnálom, új munka várja. Tudja, itt keleten szűkében vagyunk a használható embereknek.

— Veszem észre.

Az ezredes az ajkába harapott, de azután lenyelte a kitörni készülő gorombaságot; most az egyszer vigyáznia kellett az embereire.

— Külön repülőgépen Palmerstonba utazik. Az ottani kikötőből holnap este indul tovább a Cantate gőzös. Mindössze ezerháromszáz tonnás hajó és nem is túlságosan kényelmes; ennek elle-

nére jegyet kell váltania rá és elutazni vele Sanghaiba

— Hsz... kissé hosszú lesz az út.

— Ne féljen... aligha lesz alkalma unatkozni. A hajó ugyanis fegyvereket szállít a sanghai angol kolónia számára Townsvilleből. Megfigyelőnk, aki kísérte a szállítmányt, különböző okok miatt Palmerstonban kénytelen kiszállni. Érti?...

— All right... nem túlságosan érdekes feladat.

— De annál fontosabb. Egyes kínai társaságok sokat fizetnének, ha megsemmisíthetnék a szállítmányt; a maláj bennszülöttekről nem is szólva.

— Hm... és ha mondjuk: a szállítmány veszélybe jut, milyen mértékig szabad beavatkoznom?

— Ezt legszívesebben a saját belátására bízom. Mindenesetre számolni kell azzal, hogy Anglia nem fog nemzetközi bonyodalmakba keveredni néhány láda fegyver miatt, még akkor sem, ha saját polgárainak élet- és vagyonbiztonsága függ tőle.

Pillanatra elhallgatott, azután felállt.

— Azt hiszem, végeztünk. Sietnie kell; a köztöben már készen várja a repülőgép.

Megfontolt lassúsággal kioltotta cigarettáját, de amikor az ajtó bezárult a megbízott mögött, ideges mozdulattal újra rágyújtott; valamit érzett a levegőben s több évtizedes tapasztalatból tudta, hogy babonás megérzéssel rendszerint beteljesülnek.



— Hé, boy... még egy pohárral... igyál,  
Burton.

— Nem bánom még egy utolsót... de azután  
megyek.

— Az ördögbe... csak nincs fontos dolgod?...

Burton a pohár után nyúlt és egyetlen haj-  
tásra kiitta a méregerős italt. Azután — félrészze-  
gen — belekaszált a levegőbe.

— De igenis, fontos dolgom van... most az  
egyszer eltaláltad. Utazom...

A csapszékben már zsvajlott az esti lárma; a  
maláj zenészek sipjai élesen rikoltottak s a gyöngy-  
függönyös emelvényen fiatal kínai lányok cso-  
portja táncolt egy helyben állva, inkább csak rit-  
mikus derékmozgatással. A zsúfolt ivóban vágni  
lehetett a füstöt; alig pár órája érkezett be a me-  
netrendszerű postahajó s néhány tehercsonak is  
befutott, ilyenkor pedig megélenkülnek az éjsza-  
kák Palmerstonban.

Burton asztalánál néhány fej összébhajolt.

Orriner ökle az asztalra csapott.

— Az ördögbe, Burton, hová utazol?...

— Sanghaiba... de el ne mondjátok senkinek.

— Pshaw... megőrültél?...

— Én nem, inkább mások, — nevetett. —

Képzelnétek, aranyat őrzök az úton...

Elhallgatott, mert a kitörő nevetés elfoj-  
totta a szavát. Vérekes szemével vadul nézett körül.

— Nem hiszitek?...

— Jójó, csak mondd tovább. Há boy, még egy pohárral.

Burton az asztalra könyökölt. Agyarára tolt a félig kialudt szivarcsutkát s kissé lehalkítva hangját, beszélni kezdett:

— Szavamra, először magam is tréfának vettem a dolgot. A kikötőben ügyelegtem, amikor egyszer csak megszólított Nipp, a titkosrendőr. Azt kérdezte, akarok-e szép pénzt keresni. Amikor csodálkozva rábámultam, azt felelte, hogy rablóból lesz a legjobb pandur, de különben is két tisztviselő, meg egy másik detektív társaságában kellene vigyáznom ötszáz font színaranyra, amit Palmerstonból Sanghaiba visznek.

— Micsoda?...

— Jól hallottátok. A Cantate, amely holnap este indul, kétszázötven kilogram színaranyat szállít Sanghaiba. Nipp azt mondta, hogy semmi más nem kell csinálnom, csak szükség esetén úgy kezelni a revolvert, ahogy a kikötői verekedéseknél szoktam.

— És te vállaltad?...

— Vállaltam hát, de vigyen el az ördög, hisz értem a dolgot...

Elhallgatott és ismét a pohár után nyult.

A részeg társaság tagjai közül senki sem vette észre, hogy két ember feláll s lassan a kijáráthoz hurran.

Egyikük színes sarongot viselt, a másik ved-



lett Lavallier nyakkendő; az előbbi a benszülött-negyed felé indult, az utóbbi pedig átvágott a sík-  
forokon a Potsdam Express szerkesztősége felé.

3.

— Parrison... ohé, Parrison... hol az ördögbe  
bujkál megint...?

Monton kapitány hangja úgy harsant végig a  
keskeny kajütfolyosón, hogy beleremegtek a roz-  
zant ajtók s az álmos, kínai szakács rémülten me-  
nekült tőle a raktárhelyiség felé.

Garry Parrison álmosan tápáskodott fel a  
tisztikabin keskeny ágyán. Hunyorogva az órára  
pillantott, azután bosszankodva nyult a zubbonya  
után. Az öreg már megint sok rumot ivott; még  
teljes félóra hiányzik az esti szolgálat átvételének  
idejéből. Ilyen korán mégis embertelenség zavarni  
békés szunyókálás közben.

Parrison utálta a távolkeleti kikötőket s Pal-  
merston füledt, forró és halszagú mólóit még ezen  
felül is megvetette. Őszintén örült, amikor a reggeli  
kikötéskor letelt a szolgálata s azonnal visszabuj-  
hatott kajütjébe; nem is akart előjönni csak este,  
indulás előtt s nem rajta mult, hogy Montonnak  
már megint eszébe jutott valami.

Eppen a sapkája után nyult, amikor kivágódott  
az ajtó s az öreg tengeri medve berobbant a szo-  
bába olyan fujtatással, hogy bőven kitelt volna  
belőle egy kisebbfajta tajfun.

Ujságlapot szorongatott a kezében.

— Hé Parrison ... nézzen ide ... nézzen ide...!  
Es én még gondolkodtam azon, hogy miért váltott  
jegyet hatvan benszülött a Cantate fedélzetére.

— Hatvan maláj...?

Parrison egyszerre olyan éber lett, mint egy  
vadászkutya. Hatvan maláj a Cantantenál nagyobb  
hajón is sok, különösen, ha elhagyott tengerrésze-  
ken visz keresztül az út.

Átvette az ujságlapot és belenézett; a követ-  
kező pillanatban már tökéletesen megértette Monton  
izgalmát, de viszont kis híján ő maga is elkárom-  
kodta magát. A „Palmerston Express“ címoldalán  
vastagbetűs szedéssel szenzációhajhászó cikk ötlött  
a szemébe.

„Ötszáz font színarany a Cantate fedél-  
zetén. Két banktisztviselő és két detektív  
kíséri a kétszázezer dollár értékű szállít-  
mányt.“

— Hát ez még mi...?

Monton leült s dühében rátámadt Parrisonra.

— Nem tud olvasni...?

— Hát csakugyan itt az arany...?

— Még nincs, de mindjárt itt lesz. Kénytelen  
voltam elfogadni, igaz, hogy akkor még sejtelnem  
sem volt arról, hogy dobraütik a dolgot. De most  
azután elképzelheti, milyen kellemes utunk lesz.  
Ötszáz font arany és hatvan maláj... vigyen el az

ördög, ha ennél ocsmányabb dolgot hallottam valaha...

Parrison a fejét rázta.

— Bosszankodással semmire sem megyünk, captain. Más utasaink és más rakományunk is van s azokért is felelősséggel tartozunk. Vagy a malájoknak, vagy az aranynak itt kell maradnia.

— Késő... — legyintett Monton — mindjárt bevégeződik a szelelés s már a révkalauzt is fel fogadtam.

— És ha a malájok ránk támadnak...?

— Itt lesznek a bank emberei, védjék meg őket az aranyukat. Semmi közöm hozzá.

Parrison az ajtó felé indult.

— Az lehet; a saját bőre épségéről azonban aligha nyilatkozik ilyen megvetően. Átnézte legelőbb az utasok listáját?...

— Pshaw... Nincs rajta semmi különös.

Olvasza az


**ANTENNA**

**képes rádió hetilapot**

A legfrissebb rádiós híryanagy, a legteljesebb műsor  
és a legjobb műszaki közlemények

ára csak

**6 fillér**

 **Mindenütt kaapható**



Shmidt, a beteges lelkész kiszállt, de viszont elkelt három új kabin. Egyikben két mohamedán-hindu nő utazik, a másikban Lamasu katang, valami maláj fejedelem, a harmadikban pedig egy angol lány. Most állítottam ki a jegyét; Nell Arrel a neve.

— Elég vegyes társaság és kérdés, hogy hány közöttük a rendes utas.

Monton szeme kerekrenyilt.

— Mióta osztályozza maga ilyen különös módon az utasokat?...

— Amióta tudom, hogy arany lesz a hajón. Nem csodálkoznék ugyanis, ha kiderülne, hogy az utasok fele az aranyszállítmány miatt váltott jegyet a Cantatere.

Megfordult s lassú léptekkel felment a fedélzetre, amelynek darui csikorogva hajladoztak a rakpart és a hajótest között. Montonnak igaza volt; a szelvény már befejezéséhez közeledett, s néhány kődobásnyira ott vesztegelt a kalauzhajó is a móió mellett. A Cantate készen állt arra, hogy nekivágjon a Clarence-szorosnak s azon túl, északi irányban keresztüljelje a Banda-tengert.

## MASODIK FEJEZET,

### *Baljóslatú előjelek.*

#### I.

A Cantate fedélzetét bizony alligra lenetett volna összetéveszteni valami luxushajóval; padozatát rég kikezdte az idő, tatrésze alacsony volt, orra pedig magasan kiemelkedett, mint az olyan hajóknak, amiket a századeleji technika elvei alapján építettek. Igaz viszont, hogy az ausztrálázsiai kontinentális forgalomban keresve sem lehet modern hajóegységet találni s azok között, amelyek általában a kikötőben vesztegelnek, a Cantate még a rendesebbek közé tartozott.

Garry Parrison a megszokottság unalmával nézte a fedélzet nyüzsgő képét, a kürtöket, amelyekből áradt a forróság s a kazánház nyitott tetőjét, amelyből vékony gőzcsíkok sisteregtek fel a reszkető levegőbe.

Kint a molón is megszokott volt a kép; dolog-

taian csőcselék ácsorgott a hajó körül, félmeztelen munkások hajladoztak a darunál s kissé távolabb maláj bennszülöttek izgága és fecsegő csoportja zsvajgott.

Az olajbarna arcok és virágos sarongok látása Parrisont visszazökkentette a valóságba, amelynek kétes lehetőségeivel, sajnos, számolnia kellett. Magamellé intett két matrózt és leballagott a fedélközbe.

Riadt, sunyi és alázatos arcok fogadták. Mon-tonnak igaza volt; legalább hatvan bennszülött szorongott a félig nyitott fedélközi helyiségben s a hal, olaj és mangrovegyökér-bűz, amely az ár-nyostestű, de csapothomlokú fickók bőréből áradt, máris kezdte előzőlni az egész hajót.

A fehérkabátos tiszt megjelenésére halálos csend támadt; a szeszélyes kedvű, kiszámíthatatlan és lázadásra mindenkor hajlamos népséget nem szívesen veszik fedélzetükre az európai hajók s ezzel tisztában vannak maguk a bennszülöttek is. Most gyanakodva és alázatosan, de fojtott gyűlö-lettel szemlélték az erélyes arcú, szófukar tuvant.

Parrison intett a két matróznak.

— Kutassátok át őket; minden kést és fegy-vert elvenni. Majd a kiszállásnál visszakapják.

A bennszülöttekhez fordult és malájra fordít-otta a szót.

— Meddig utaztok?...

— Menadoba, tuvan.



— A beszéded arra vall, hogy timor<sup>is</sup> vagytok.

— Ott születünk, tuvan. Munkára megyünk Celebes szigetére.

Parrison elhúzta a száját.

— Munkára?...

Egyik matróz hangja reccsent meg a hátamögött.

— Harmincegy kés, két revolver és négy fegyver, sir.

Megnézte a halomba dobált késeket, amelyek körül fojtott, szikrázó gyűlölettel ott tolongott a fedélköz népe; látszott az arcukon, hogy kis biztatásra szívesen neki ugranának a tisztnek. Parrison azonban nem érdekelte a dolognak ez az oldala.

Intett.

— Még huszonkilenc késnek kell lennie valahol. A fickók egyrésze megsejtette, hogy kutatás lesz.

Hirtelen lehajolt s egyik mellvéd mögül két görbe krist húzott elő. A többiekhez dobta, azután lassú lépésekkel megindult a szellős helyiségben. A két matróz követte a példát s negyedórába szorult, újabb tizenegy kés került a többiekhez.

Parrison megállt a malájokkal szemben.

— Hallgassatok rám... — mondta jellegzetes, éles tenorján — tudom, hogy még másfél tucat kés marad a birtokokban. Annyit mondom, hogy nem félek tőletek, akkor sem, ha mindegy-

tek őt kést szorongat a markában. Miután azonban a hajón semmiféle rendzavarást nem tűrök, megtiltom, hogy akárki is átlépje a fedélzet lépcsőjét. Akit a fedélközön kívül találok, azt minden további nélkül a tengerbe dobatom.

Sarkonfordult és visszament a fedélzetre. Eppen akkor ért oda, amikor a szeneelés befejeződött s a daru karja végleg visszahúzódott a mólóra.

Megnézte az óráját; már csak néhány perc filányzott az indulás idejéhez. Ebben a pillanatban élenk mozgás támadt a mólón.

Elsőnek a partőrség háza felől indult el egy különös menet; az élen két egyenruhás tengerész haladt, utánuk négy parafasisak következett, majd nyolc benszüllött, két hatalmas ládát emelve s ugyancsak két matróz zárta be a sort. Az ügyelgő tömeg meglódult s itt is, ott is felhangzott az izgalom zűrzavaros lármája.

— Jön az arany!...

— Bár inkább a pokolba menne, mint a Cantatere...

Az utóbbi megjegyzés Monton kapitánytól származott, aki észrevétlenül megállt a korláthoz támaszkodó Parrison mögött. A tiszt az ugyancsak csoportba verődő matrózokhoz fordult. Nyugodtan beszélt, de az arcáról kevés jót lehetett leolvasni.

— Ajánlom, boys, hogy minél kevésbé bámuljátok meg azt az aranyat; nem ajánlom ugyanis, hogy valakinek útközben kedve támadjon meg-



nézni a ládák belsejét. Ismertek, vannak dolgok, amiben nem ismerek tréfát.

Vagy huszan álltak a csoportban, jobbára férfiak és benszülöttek; ezek szótlanul elkotródtak, csupán Lumiere, a francia hajóács állt meg a korlátnál szemtelenül.

— Tudja, Mr. Parrison — mondta — cifra gondolat, hogy annak a két ládának a tartalmából holtig ihatna az ember s még örökölnének is utána a rokonai.

Kiköpött s kezeit zsebre mélyesztve, úgy baktatott el, hogy Parrison legszívesebben képen törölte volna. De tudta, hogy a korai erélyesség többet árthat, mint amennyit fegyelmi szempontból a nyakleves használ; így hát inkább állva maradt s mozdulatlanul nézte, mint érkezik fel a bizottság s hogy Monton kapitány milyen leplezetlen utálat-tal veszi át a veszedelmes rakományt.

Csak akkor rezzent össze, amikor a két láda kísérői között ismerős arcot pillantott meg; először csodálkozva elnyílt a szeme, azután önkénytelen mozdulattal a revolvere felé tapogatott.

— Megőrültek ezek...? — dünnyögte — Pat Burtonra bízta az arany őrizetét...?

Első gondolata az volt, hogy odalép a bizottsághoz és alaposan megmondja nekik a véleményét; a hajóhídon azonban újabb utasok tüntek fel s oda kellett mennie, hogy velük is elintézzék a formasságokat.

Lamasu katang ötödmagával érkezett s mint jegyeikből kiderült, négy kabin foglaltak el; ezek közül három a hercegé és asszonyaié volt, a negyediken megosztozott a két szolga: egy titkárfé.e. me; egy inás. A katang középtermetű, negyvene: férfi lehetett; kifogástalanul beszélt angolul, zárkózottsága azonban arra vallott, hogy nem túlságosan rajong a Szigettenger uraiért.

Parrison örült, hogy nem kellett soká foglalkozni velük; néhány udvarias szót váltottak, azután az egész társaságot rábízta a vitorlamester gondjaira; az indulás időpontja erősen közelgett; ideje volt, hogy felmenjen a parancsnoki hídra.

Éppen elindult, amikor a hajóhídon ismét mozgás keletkezett; fiatal nő igyekezett a hajóra s négy hatalmas bőrdíj mezziről elárulta, hogy a szórakozásból utazgatók gazdag, de nem éppen szimpatikus fajtájához tartozik. Valóban, amint a hajóra lépett, a nő elfogta a vitorlamestert s ajka mozgásán látszott, hogy gépfegyverszerűen legább két tucat kérdést tett fel a szerencsétlen fickónak.

Parrisont elöntötte az epe.

Két ugrással a fedélzeti bejárónál termett és megállt a nő előtt.

— Ön Nell Arrel...?

Meglepett, hűvös és kijózanító pillantás volt a válasz.

— Igen. És ön...?

— Garry Parrison vagyok, a Cantate első tiszteje. Szeretném megmagyarázni önnek, hogy a hajó személyzetének a hajót kell kiszolgálnia, különösen az indulás perceiben nem érnek rá az utasok minden kérdésére válaszolni.

— Mit akar mondani ezzel...?

— Azt, hogy a vitorlamester megmutatja a kajütjét, minden egyéb kérdést szíveskedjék az étkezési időre fenntartani; akkor a hajó szabadidős tisztjei készségesen adnak felvilágosítást. Good by...

Sarkonfordult és felment a parancsnoki hídra; látta, hogy a nő kissé sértődött, kissé kíváncsi pillantással néz utána, a perc hangulatában azonban semmi érzéke sem volt eféle kérdések iránt.

A Cap Daly fölött már leáldozóban volt a nap, igyekezniük kellett, ha még az éjszaka beállta előtt el akarták érni a Clarence szoros déli kijáratát.

Parrison még egyszer átnézte a jelentéseket, azután jelt adott a gőzkürttel a révhajónak. A Cantate horgonyláncai csikorogva megfeszültek, a hajó orra lassan eltávolodott a parttól, majd a révhajó kötelén egyre sebesebb futással nekioldult az öböl vizének. De most az egyszer Parrison nem tudott örülni annak, hogy a hullott



gyümölcs, ázott gyapot és romló hal orrfacsaró illatát lassan felváltja körülötte a szabad tenger friss és tikkasztó forróságában is üde lehellete; érezte a veszélyt s ez a tudat elvette a kedvét attól, hogy a tenger örökké egyforma s mégis pillanatonként változó szépségében gyönyörködjék.

Amikor a Cap Daly világítótornya egyvonalba ért a Cantate orrával, a révhajó hármas kürtjelzessel búcsútvev és eloldotta a vontatókötelet; addig azonban már sötét éjszaka volt s a hajó színes jelzőlámpáival, kivilágított kabinsorával úgy úszott a tükörsima tengeren, mint valami óriás, fénylő szentjánosbogár.

Parrison a parancsnoki fülke kékfényű, letompított lámpái alatt, a térkép és az iránytű fölé hajolva kedélytelenül nézett le a fedélzetre, amelynek sátorponyvái alatt semmi jel sem mutatja, hogy az utasok nyugovóra kívánnak térni. Ellenkezőleg: Nell Arrel kabinjában gramofon csendült meg s csakhamar feltűnt a katang szikár alakja is a hátsó fedélzet fekvőszékei között.

Parrison egyszer csak azt vette észre, hogy Monton ott áll a háta mögött. A kapitány arca verítékben úszott s ajkai szélén két mély ránc arra vallott, hogy kevés jó perce lehetett az indulás óta. Megszokott erélyét most panaszkodó kedvetlenség váltotta fel.

— Izé... Parrison... átveszem a szolgálatot.

Menjen le az emberek közé... nekem már elég volt a fecsegésből.

— És a többiek...?

— A rádiós szolgálatban van, Withers, a másodtiszt pedig csak ronthat a helyzeten fecsegésével. Hiszen ismeri...

Választ sem várva, a műszerek fölé hajolt a Parrison — mit tehetett volna egyebet — lassú és kedvetlen léptekkel leballagott a parancsnoki híd lépcsőjén.

### 3.

A Cantate belsejében — jórészt régebbi rak-tárhelyiségből átalakítva — húsz utasfülke sorakozott egymás mellett. A palmerstoni megérkezéskor ebből mindössze kettő volt foglalt; az egyik utas, egy Schmidt nevű beteges térítőpap, Palmerstonban kiszállt, a másik Jesse Topton zeelandi ültetvényes, Buttonig akart utazni.

Négy kajütöt Lamasu katang és kísérete foglalt el, kettőben volt az arany, illetve kísérői, egyben két hindu nő utazott, egy pedig Nell Arrelé lett. Így összesen kilenc kabin volt foglalt, a többi tizenegyet Monton lezáratta a kulcsokat a vitorlamester gondjaira bízta.

Amikor Parrison a fedélzetre ért, bosszankodva állapította meg, hogy a társaságból csupán a két mohamedán nő hiányzik; azoknak vallása tiltotta, hogy idegen szemek látásának tegyék ki alakjukat.

s ezért kabinjalkban maradtak; a többiek azonban teljes számban fent csoportosultak a fedélzetén, a kifeszített vitorlavásznak alatt.

Lamasu titkárával fekvőszéken hevert s látószólag gondolattalanul bámulta a tengert; két felé-  
gége valamivel távolabb hasonlóan viselkedett, míg  
Topton, a zeelandi Nell Arrellel igyekezett egy-  
oldalúan ismeretséget kötni.

A lány elkülönülve ült s éppen azzal foglalko-  
zott, hogy felcipelt gramofonját megszólaltassa;  
Topton pedig, amint megpillantotta az első tisztet,  
integetni kezdett feléje.

— Jöjjön csak, Mr. Parrison... Éppen azt  
magyarázom a Missnek, hogy nem szerencsés dolog  
az arany ezen a hajón.

Parrison megpróbált mosolyogni.

— Nézet dolga, kedves Topton, én például  
szívesen vagyok az arany társaságában, még akkor  
is, ha nem az enyém.

— Hm... az induláskor kevés örömet áru-  
el...

Nell Arrel rámosolygott a tengerésztisztre.  
Parrison az ajkába harapott; úgy látszik, vigyáznia  
kell a nyelvére a lány előtt; ennek a kis bestiának  
helyén van az esze, meg a nyelve is. Szerencsére  
Topton egyáltalán nem vett tudomást a gúnyos  
megjegyzésről; kissé elfajzott angol nyelvjárásával  
zavartalanul fecsegett tovább.

— Nem tudom, nem tűnt-e fel önöknek, hogy



éppen tizenhárom utas tartózkodik a hajón. Szerencsétlen szám, Mr. Parrison és ön is Miss, hígy-jék el, hogy szerencsétlen szám. Tavaly Napierben tizenhárman ültünk le a kormányzó asztalához a még abban az évben meghalt közülünk kettő.

— Huh... — Nell Arrel szeme valósággal szikrázott a visszafojtott jókedvtől — ha ezt tudom, legalább egy kutyát hoztam volna magammal. Vagy az állatok nem számítanak?...

Parrison nagyot nyelt.

— Vannak állatok, akiket, vagy amiket néha kénytelenek vagyunk emberszámba venni... — mormogta kétértelműen, — de most az egyzsererre nincs szükség. Hatvan maláj is utazik a hajón; azokkal együtt sokszorosan meghaladjuk a babonás számot.

Míg beszélt, Lamasu felállt és lassú mozdulattal odalépett a társasághoz. Bár Parrisonhoz szólt, szemét egyetlen pillanatra sem vette le Nell Arrel arcáról.

— Nem hiszem, hogy ön, tuvan, túlságosan örülne a malájoknak. Magam is súlyos könnyelműségnek tartom, hogy ennyi színtest engedtek a hajóra. Ne feledje, ezt az elnyomott népet könnyebben megszedíti az arany.

— És könnyen megfélemezik a revolverek.

Parrison hangja ércesen csattant; nem szívesen használt ugyan ilyen erős kifejezéseket, de

most az egyszerű arra kellett törekednie, hogy minél hatékonyabban megnyugtassa az utasokat.

A lámpák fénykörében új arc villant meg: Lumiere volt, a hajóács, aki hanyag kószálás közben úgy állt meg a korlát mellett, hogy minden szót meghallhasson a beszélgetésből.

Parrison elvörösödött; néhány szóval bocsánatot kért, azután magához intette a hajóácsot a fedélzet egyik távoli sarkába.

Ott szembefordult vele.

— Nem tudod, hogy a legénységnek semmi keresnivalója az utasok között?...

Lumiere vigyorgott, de látszott az arcán, hogy komisz mosolyával csak ijedtségét akarja elpalástolni. Hanem azért hetyke fennhéjázással állt meg Parrison előtt.

— Ismerem a szabályokat, Sir. A szabályok azonban megengedik, hogy a parancsnokot ott keressük, ahol van, ha jelenteni, vagy kérni akarnak valamit.

— A parancsnok átvette a szolgálatot. Mit akarsz?

Lumiere pillanatra meghökkent, de azután murván és gúnyosan megrántotta a vállát.

— Kérni akartam. Naponta háromszoros adag rumot és némi pénzt. Lehetőleg húsz fontot. Úgy értem, Shangaig...

— Megőrültél?...

Parrison szeme megvillant s amint lassú lé-



péssel közelebb ment a fickóhoz, Lumiere ijedten hátrálni kezdett előle. De az arca kemény s hangja továbbra is konok maradt.

— Nem én, Mr. Parrison... eddig ugyanis azt hittem, hogy a Transaustralien Linie Co. szolgálatában állok s nem tudtam, hogy a Cantate — csempészhajó.

A tengerésztiszt felemelt ökle lehanyatlott. Őgy nézett Lumiere-re, mint valami eszeveszetre.

— Sokat ittál, fickó...

Lumiere megállt. Most, hogy váratlan szavainak hatását látta, ismét megjött a szava.

— Sajnos, mióta elindultunk, egyetlen korthy sem ment le a torkomon. Hanem Monton captain este azt a parancsot adta, hogy mutassam meg annak a csinos Missnek a hajót. Persze, teljesítettem a parancsot s így eljutottunk a raktárba is. A Miss igen érdeklődött a ládák után s miután sorra megkopogtatta őket, megkérdezte, mit viszünk bennük. Azt feleltem, ami az árubevallásban szerepel, hogy koprát. Erre nevetett és megjegyezte, hogy a ládák tompa csengése miatt akár fegyverek is lehetnének bennük. Ennyi volt az egész, de a dolog szeget ütött a fejembe. Megvártam, amíg a Miss faképnél hagy és...

— Megnézted, mi van a ládákban...?

— Yes

— Fegyver volt...?

— Az elsőben. A másodikban gépfegyvergolyó.

- Biztos...?  
 — Mint a halál.

Parrison ökle meglendült. Olyan váratlanul és olyan vad erővel csapott le Lumiere homlokára, hogy a hajóácsnak felnyögni sem maradt ideje. Védekező mozdulata félúton megakadt, lábai összeakadtak s végigvágódott az olajos padlaton, mintha villám sújtott volna bele.

Parrison átlépett rajta és megkereste a fedélzetügyeletes matrózokat.

— Lumiere megbetegedett, boys. Ott fekszik a kormányház háтамögött s lehet, hogy trópusi láz verte le a lábáról. Vigyétek le a huszas kajütbe a mondjátok meg mindenkinek, hogy a kajütöt megközelíteni sem szabad. Akit megcsípek a kajüt folyosón, Sanghaiban irgalmatlanul járványkórházba kerül; megértettétek...?

Ugy tett, mintha nem látta volna a matrózok

Olvassa az

**ANTENNA**

**képes rádió hetilapot**

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor és a legjobb műszaki közlemények

ára csak  
**6 fillér**

**Mindenütt kapható**

rémült és csodálkozó tekintetét; siető lépésekkel ment fel a parancsnoki hídra. Monton akkor is ott állt a térkép mellett s nagy figyelemmel éppen a megtett utat rajzolta be a hajónapló számára.

Parrison nem volt babonás; de abban a pillanatban a váratlan események és baljóslatú előjelek hatása alatt mégis úgy érezte: Monton tökéletesen hiábavaló munkát végez: a Cantate sohasem érkezik meg Sanghaiha.



### HARMADIK FEJEZET

#### *Megélykiáltás és még egy fegyverdörrenés.*

##### 1.

Monton éppen csak feltekintett, azután ismét folytatni akarta a munkát; Parrison azonban úgy érezte, jobb, ha mindjárt a tárgyra tér. Megköszönte a torkát

— Parancsnok...

— Nos...?

— Tudni akarom, hogy mit szállítunk: fegyvert, vagy koprát...?

Monton kezében megállt a ceruza. Kiegyenesedett s másodpercekig úgy nézett farkasszemet Parrisonnal, mintha megnémult volna. Azután fáradt mozdulattal az asztalra ejtette a ceruzát.

— Ha mindenáron tudni akarja: fegyvert szállítunk, dear friend... — mondta fulladozva.

Parrison cigarettára gyujtott; időt kellett nyernie, hogy legyűrje feltolakodó indulatait.

— Ügy... és miért nem tudtam én erről, captain...?

Monton végigsimította veritékező homlokát. A kormányfülke felé nézett, amelynek kivilágított ketrecében a másodkormányos egykedvű képpel állt a kerék mellett.

— Sem rólam, sem a társaságról nem kell rosszat gondolnia, Harrison... — mondta végül. — Nem vagyunk kalózok s nem kell attól sem tartania, hogy miattunk bajba keveredik. Egyszerűen az történt, hogy a társaság parancsot kapott a gyarmatügyi minisztériumtól különböző fegyverek szállítására. Tudja, Sanghaiban az angol koncesszión most meglehetősen borotvaélen táncol a helyzet; ilyen körülmények között indokolt megfelelő védelemről gondoskodni, még akkor is, ha ez nem tetézik egyeseknek. Nos, a Cantateről igazán nem telezhető fel semmi harcias rakomány, azért esett ránk az igazgatóság választása; csak persze, vigyáznunk kell, nehogy a japánok, vagy malájjak megsejtsenek valamit.

Parrison leült. Általában nem félt a megfélemtetésektől, most azonban úgy érezte, hogy kiszalad a hajó a lábai alól.

— Hm... szóval: angol fegyverek az angol koncesszió védelmére... — mormogta végül megkönnyebbülve — ez persze mássá teszi a dolgot.

Hirtelen felemelte a fejét s Monton szemébe nézett.

— Ha igaz, amit mondott, captain, megér-

demli, hogy lecsukják vétkes könnyelműségért. Ilyen körülmények között semmi módon nem lett volna szabad felengedni az aranyat a fedélzetre. Mi történik például, ha az arany miatt lázadás tör ki s a malájok a zsákmány mellett még fegyvereket is szereznek?...

Monton a tenger felé nézett. Most, hogy túljutott a dolog nehezebb részén, már ismét mosolygás bujkált a szája körül.

— Maga nem rossz fiú, Parrison — mondta — éppen csak aligha fogja feltalálni a puskaport. A fegyverszállítmányt legalább féltucat kém lesi s nem tudhatjuk, hogy utasaink közül kik állnak Japán, vagy akár maláji forradalmárok zsoldjában. Ha visszautasítom a busás jövedelmet jelentő aranyszállítmányt, az elmegegye is kitalálhatja, hogy fontos okom van rá. Nem, higgye meg, az adott helyzeten okosabbat nem tehettem. Ért most már?...

Parrison elfordult.

— Szégyellem, captain — dünnyögte —, hogy pillanatig is kételkedtem önben. De nem itt a baj... a hajón már ketten is tudják, hogy fegyvert szállítunk: Nell Arrel és Lumiere.

— Lumiere?...

— Tőle már nem kell félni. Leütöttem s mint lázfertőzöttet egy üres kabinba csukattam; nem hiszem, hogy a legénység közül bárki is háborgatni merné.



— All right; Nell Arrelt pedig majd szemmel-  
tartjuk. Most...

Mondani akart még valamit, de szavait várat-  
lanul éles csattanás vágta ketté. Monton elsá-  
padva nézett az elsőtisztre.

— Ez lövés volt, Parrison...

A tengerésztiszt nem felelt; pillanatra kihajolt  
az ablakon, hogy tájékozódjon, azután revolverét  
kírántva, lerohant a parancsnoki híd meredek  
lépcsőjén.

## 2.

A lövést dermedt és halálos csend követte a  
fedélzeten. Parrison szeme olyan hidegen dolgo-  
zott, mint a fényképezőgép lenszéje: látta, hogy a  
katang hirtelen felugrik, a fedélköz felé tekint a  
arcára mintha várakozó izgalom kövülne rá; Top-  
ton ijedten hátrált a kabin-lejáró felé, Nell Arrelt  
pedig kiegyenesedve, úgy állt helyén, mint a  
vizsla, amikor megszímatolja a vadat.

Parrison mindezt egyetlen tekintetre vette  
észre; ugyanakkor szempillantásra sem mérsékelte  
futását s mielőtt bárki megmozdult volna, már el-  
érte a kabinlejárót.

Lihegve állt meg a folyosó elején.

Nem volt szükség rá, hogy sokáig hallga-  
tózson; a négyes számú kajútból, tehát onnan,  
ahol az aranyat őrizték, fojtott láрма és elkese-  
redett dulakodás zaja hallatszott ki. Parrison úgy  
ugrott, mintha rugók lökték volna; egyetlen rán-

tással sarkig tárta az ajtót s a következő szempillantásban már feldörgött kezében a revolver.

Hárman birkóztak a szűk helyiségben, amelynek keskenyebb falát teljesen elfoglalta az arannyal telt két nehéz láda; a három férfi közül egyik európai volt s ezt már-már maga alá gyűrte a fölötte térdelő karcsu, de izmos maláj. A küzdelem percről-percre változott s a másik maláj, aki kezében felemelt krissel táncolt a másik kettő körül, éppen a vad küzdelem miatt nem tudott kellőképen segíteni társának.

A szoba közepén kilőtt, még füstölgő revolver hevert.

Parrison szempillantás alatt felmérte a helyzetet; látta, amint a második maláj felemelt késsel előredobja magát s revolvere éppen az utolsó tízedmásodpercben szólalt meg. A kris a földre esett, hogy pillanattal később melléjecsússzon gazdája is. A verekedő maláj erre elbocsátotta ellenfelét s villámgyors mozdulattal Parrison karjának ugrott.

A tisztet váratlanul érte a támadás s ha a maláj még mindig gyilkolni akart volna, ebben a szándékában Parrison aligha akadályozta volna meg; a fickó azonban alkalmasint belátta vállalkozása kudarcát, mert ugrásának hatalmas lendületét arra használta fel, hogy elugorjon Parrison hóna alatt és eltűnjön a homályos kajütfolyosó hajlatában. Lamasu katang, aki másodiknak érkezett a küzdelem színhelyére, csodálkozva és kissé idegenkedve állott félre előle.



Parrison azonban tisztán látta a veszélyt, amit a maláj szökése jelentett. Dühből rákvörösödve ordított rá a hercegre:

— Talán a szövetségese, hogy futni hagyta?...

Nell Arrel gúnyos hangja csendült meg a herceg mögött:

— Csak nem fél, Mr. Parrison, hogy a tettes megszökik a hajóról? . . .

Parrison nagyot nyelt.

— Attól nem félek . . . — dörmögte —, de ember legyen, aki a malájok seregéből ezek után kiválasztja a fickót.

A lelőtt emberhez lépett és a szívére szorította a kezét. Másodperce sem telt, felállt:

— Vége . . . régi hibám, hogy izgalomban rendszerint jól célzok.

A megtámadott európai időközben magához tért és nyögve feltápáskodott. Parrison feléje fordult:

— Burton . . . ismerlek még matrózkorodból. Hogy a pokolba kerültél ide? . . .

— Felfogadtak . . . ez a két bitang meg olyan váratlanul termett előttem, hogy kis híján itt nem hagytam a fogam.

— Ennyit én is tudok. A társaid hol vannak? . . .

Burton összerezett és zavartan pillantott az ajtó felé.

— Izé . . . fogalmam sincs . . . az előbb még itt volt az egyik.

Elhallgatott, de akkor váratlan hang csattant fel a hátuk mögött:

— Ördögöt volt . . . — a vitorlamester előrefurakodott az összegyűlt matrózok sorai közül —, láttam őket. Az első mentőcsónak árnyékában isznak.

— Ugy . . . hozzátok ide őket.

A matrózokhoz fordult:

— Hárman ittmaradtok. Pár perc múlva intézkedem az arany sorsáról. Addig senki sem maradhat itt a hajó emberein kívül.

Megfordult és széthárítva maga előtt a szájatátókat, felsietett a parancsnoki hídra.

### 3.

Csak néhány percbe telt s máris megvolt a parancsnoki határozat; négy markos ember felcipelte az arannyal telt ládákat a parancsnoki hídra, ahol az ügyeletes tiszttel és matrózokkal együtt állandóan négy ember tartózkodott. A két detektív és a tisztviselő, akiknek Burtonnal együtt az arany őrzése volt a feladatuk, meglehetősen egykedvűen fogadták a hírt; Burton vállat vont és kijelentette, hogy maga sem tudna megfelelőbb helyet találni a ládáknak; a kisdéd társaság ezzel visszavonult a mentőcsónak mellé, ahová — mint utólag kiderült — jóelőre üveg-azám rejtették el a sherryt.

Parrison dühöngött és megfogadta, hogy

Sanghaiban azonnal jelentést tesz a bank megbízottainak, de azután letett erről a szándékáról; hogyan magyarázhatta volna meg, hogy a két detektívnek és Burtonnak, akik ugyanabból a városból jöttek, különböző csetepaték alkalmával már okvetlenül találkozniok kellett?...

Maga mellé vett két embert és lement a fedélközbe. A malájok már aludtak, vagy legalább is úgy tettek, mintha a lövések és a szaladgálás zűrzavara cseppet sem háborította volna éjszakai nyugalmaikat.

Parrison felsorakoztatta az egész társaságot, de csakhamar meg kellett állapítania, hogy előbbi sejtése valónak bizonyult; a sok színes sarong és a hajszálra egyforma arcok közül maga sem merte volna kiválasztani azt, aki az aranykajútól megszökött.

Mindamellett megpróbálkozott a kérdéssel.

— Ki volt fent közületek a fedélzeten?...

— Senki, tuvan... — meredtek egymásra bután az arcok.

— Hazudtok. Saját szememmel láttam a gaffickót.

— Nem lehet, uram. Közülünk senki sem mozdult ki innen...

Parrison elvörösödött.

— Hát talán én hazudok...

— Nem, tuvan... de Lamasu katang emberrel is malájok.

Erre már nem lehetett felelni; a tisztnek be



kellett látnia, hogy a malájoknak is igazuk van egy kicsit; a katang emberei semmivel sem lehetnek megbízhatóbbak, mint a többi.

Vállat vont és visszament a fedélzetre. A parancsnoki híd felé tartott, hogy átvegye a szolgálatot, de még félúton sem volt, amikor hirtelen ismét revolver dörrent.

Ezúttal nem a kajütfolyosóról, hanem mélyebbről, a raktárak irányából jött a hang. Parrison ismét száguldani kezdett, a lépcső alján azonban csaknem összeütközött Nell Arrellel.

A lány nyugodtan tartott felfelé a lépcsőn s kezében parányi, finommívű revolvert szorongatott.

Parrison valósággal ráförmedt.

— Ön lőtt, Miss Arrel?...

— Én.

— Mit kerésett a hajófenékben?...

A leány mosolygott; olyan megingathatatlan és fensőbbes volt a mosolygása, hogy Parrisonnak minden született udvariassága ellenére is viszketni kezdett a tenyere.

— Mondjuk: a hajó belsejét tanulmányoztam; nem mindegy?... A lényeg az, hogy valaki rámtámadt s én nem sajnáltam tőle egy golyót. Sajnos, a biztonsági lámpák nem égnek s így a gazfickónak sikerült elmenekülnie.

— Igazat beszél?...

— Mérget vehet rá; csak komoly szükségből szoktam hazudni s akkor is csak nálam okosabb

embereknek. A támadó egyébként maláj volt; talán próbálja még egyszer végigkérdezni a fedélköz utasait.

— Miss, ön túlságosan sokat enged meg magának. Ne feledje, hogy minden túltöltött pohár kicsordul egyszer.

Nell Arrel kedvesen mosolygott.

— Nagyon szép közmondás, Parrison. Hálából én is mondok egyet, aminek ráadásul a megfordítottja is érdekes. Nem mind arany, ami fényes s fordítva: nem fénylik minden, ami arany. Most úgyis szolgálatba megy; törje rajta a fejét reggelig.

Bólintott, finom, fehér kezét az ajkához emelve, ásitást nyomott el, aztán megindult a kabinlejáró felé.

— Good night, Parrison és ne felejtse a közmondást.

Olvassa az

**ANTENNA**

**képes rádió hetilapot**

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor  
és a legjobb műszaki közlemények

ára csak

**6 fillér**

**Mindenütt kapható**

— Good night...

Parrison elfordult.

— Holnap megverem... — gondolta magában s ez a bizakodás némileg megvígasztalta.

A Cantate gépei szabályos ütemben dohogtak; a Clarence-szoros már elmaradt a hátuk mögött s lassan megkerülték a Bathurst-fok veszélyes sziklazátonyait.

Mire a nap felkelt, színes pompájában előttük állt az Arafura tenger változatos szigetvilága.



## NEGYEDIK FEJEZET.

*Vihar a tengeren és a Cantate fedélzetén.*

### 1.

Éjfélkor a második tiszt vette át a szolgálatot, reggel azonban ismét Parrisonra került a sor. Az addig tükörsima és kék tenger hajnalban acélszürkére változott s felületén fodros, széleshátú hullámok áramlottak északkelet felől. Még nem érkezett el a reggeli ideje, amikor a rádiós hűmögve megjelent a parancsnoki hídon.

— Baj van, Parrison; Luzon nyolcas szélerősséget jelent s Merauke szerint a Banda tengeren légnyomás-minimum van kialakulóban.

A tiszt felemelte a telefonkagylót és átszóló az ügyeletes matrónának.

— Barométerállást.

— Hétszázötvenhat, erősen süllyedő irányzatú.

— Thanks...

Letette a kagylót és vállat vont.

— A történetek tetejébe igazán nem hiányzik

más, mint egy kis vihar. Az már szinte nem is számít, hogy egyenesen belerohanunk.

A rádióshoz fordult.

— Mindenesetre nézz körül, milyen hajók vannak a közelben. Nem szeretnék napokig csónakon hánykolódni két láda arannyal.

Elfordult, mert a lépcsőn Lamasu katang szikár alakja bukkant fel. A herceg otthonosan közeledett s anélkül, hogy bármiféle kínálást várt volna, helyetfoglalt a parancsnoki híd egyetlen karosszékeiben.

— Good morning, Mr. Parrison. Nyugtalan esténk volt.

— Ha a lövöldözésre gondol, akkor csakugyan.

— Sikertült már megtalálniok a merénylőt?

Parrison vállat vont.

— Egyelőre nem is fárasztom magamat vele. Majd a sanghai-i nemzetközi rendőrség a szemébe néz a fickónak.

Elhallgatott s úgy tett, mintha a térképet figyelné, elfordított szemhéjai alól azonban élesen leste a katang minden mozdulatát. Az arany ott volt a hátuk mögött, akár a karjukkal is elérhették volna s Parrison szilárdan hitte, hogy a herceg kémkedni jött.

Lamasu azonban teljes egykedvűséggel nézett maga elé.

— Az imént mintha a rádióst láttam volna itt... — mondta hangsúlytalanul.

Parrison bólintott.

— Igen. Az időjárásjelentéseket hozta.

— Hm... a tenger nyugtalan... talán valami rossz hír érkezett...?

— No... legfeljebb annyi, hogy néhány utas tengeribetegséget kap.

Lamasu felállt.

— Ez megnyugtató, Mr. Parrison. Mindenestre nagyon örülök, ha baj nélkül fejezzük be az utat. Tudja, hölgyek is vannak a társaságomban.

Parrison homloka összeráncolódott.

— Azért jött, Mr. Lamasu, hogy ezt megtárgyalja velem? — kérdezte leplezetlen ingerültséggel.

A katang elmosolyodott.

— Nem, Mr. Parrison, szó sincs róla. Azért jöttem, hogy megkérjem egy rádiogram továbbítására. Nem vagyok teljesen egészséges s azt akarom, hogy az orvosom induljon elém Buruba.

— Hm...

Parrison hallott már erről a technikáról; a legártatlanabb szövegű rádiogram is elárulja a küldő hajó nevét, útirányát és hozzávetőleges helyzetét a volt eset, amikor tengeri rablók ilyen üzenetek útmutatása alapján fosztottak ki könnyelmű yachtokat. Ha ehhez hozzávette az előző napi eseményeket, nem sok kedvet érzett magában ahhoz, hogy a katang kérését teljesítse. Lamasu alkalmasint észrevette ezt a vonakodást, mert tekintete elborult.

— Parrison tuvan, úgy látom, nem szívesen tel-



jesíti kérésémet; nos, nem szeretném, ha említt a konzulhoz kellene mennem panaszra...

— Euruban talál más orvost is.

— Európait. En azonban csak a saját fajtámban bízom.

Szűk, magasgallérú kabátjának zsebéből összehajtott papírlapot vett elő és az asztalra tette.

— Itt a szöveg, ha nem bízik benne, tetszése szerint átfogalmazhatja. A rádiógram elküldéséhez azonban ragaszkodom.

Biccentett és lassú lépéseivel elment.

Parrison tudta, hogy nem tehet semmit; az angol hatóságok baj esetén a katangnak adnának ígazat. Átszólt telefonon a rádiósnak, azután eléjelőkte a szöveget.

— Itt van, továbbítsd. Miss Nellnek pedig mondd meg, hogy az utasoknak csak fontos közlendők esetén szabad a parancsnoki hídon megjelenniök.

Az utóbbi szavakat rákvörösen mondta, mert a lány a rádiós mögött felbukkant a parancsnoki hídon, mintha csak a katang távozására várt volna. Parrison szavaira ismét megjelent ajka szélén a jellegzetes, gúnyos mosoly.

— All right, Parrison, ismerem annyira a szabályokat, mint egy gyengébb képességű tengerész-tiszt. Azért vagyok itt, mert szeretném felhívni a figyelmét valamire.

— Nem gondolja, hogy kissé túlságosan gyakran figyelmeztet...?

A lány elkomolyodott. Nekitámaszkodott az asztalnak s egyenesen a férfi szemébe nézett.

— Azt hiszem, az adott helyzetben nem lehetünk eléggé óvatosak. A Cantate a pusztulás felé rohan.

Parrison felütötte a fejét.

— Miből gondolja, Miss Nell...?

— Figyelje meg Lamasut és a titkárát; mialatt maga a malájokkal vesződik, ők ketten úgy járnak kelnek a hajón, ahogy a kedvük tartja.

— Ez még nem bűn.

A lány bólintott.

— Ez még nem; de ha valaki éjszaka titokban a mentőcsónakok körül babrál, már alighanem gyanús. Nem gondolja...?

Parrison szembefordult Nell Arrellel; hangja most higgadtan és komolyan csengett.

— Ezt komolyan mondja...?

— A legkomolyabban. Éjszaka nem tudtam aludni a hőség miatt s valamivel éjfél után egyszer csak különös zajt hallottam a folyosón. Mintha valaki, vagy inkább valakik mászkáltak volna. Óvatosan megnyitottam az ajtót és két félmeztelen, sötét alakot láttam elsurranni a fedélzeti feljáró irányában. Tudja, romantikus kedélyű vagyok, hát utánuk mentem...

— A fedélzetre...?

— Köszönöm a keresztkérdést; akkor okvetlenül felfedeztek volna. Nem, Mr. Parrison, meg-

bujtam a feljáró mellvédje mögött, onnan figyeltem, milyen óvatosan kerülik meg az őrt, hogy néhány másodperccel később ismét láthatóvá válik a baloldali első mentőcsónaknál. Meglazították a ponyvát, félig eloldották a csigák kötelét, azután — mint akik jól végezték dolgukat — visszaosontak a kabinfolyosóra.

— Biztos benne, hogy Lamasu és a titkára voltak?...

A lány mosolygott.

— Az arcukat természetesen nem láthattam, hiszen sötét volt; de tekintve azt, hogy Lamasuék kon kívül más maláj férfi nem utazik kabinban, aligha tévedhetek.

Parrison elgondolkozva ingatta a fejét; Nell Arrel sokkal komolyabban beszélt, semhogy figyelmen kívül hagyhatta volna a szavait; viszont egyetlen tanu pusztá elbeszélése alapján még sem fogathatta el a herceget. Tanácstalanul nyúlt cigarettá tárcája után, amikor váratlanul olyan esemény történt, ami döntően befolyásolta a Cantate egész további útját.

A középfedélzeten, ott, ahol a megfigyelő fülkéje mellett a rádiókabin nyílt, hirtelen vastag, fekete füst gomolygott fel az árbocok felé. Parrison tisztán látta az előbukkanó apró és sárga lángnyelveket, de mielőtt megmozdulhatott volna, már végigharsogott a hajón a borzalmas kiáltás.

— Tűz van!...



Parrison keze lecsapott a jelzőcsengőre, amely sorakozásra szólítja fel a fedélzet legénységét; azután félrelökte az ijedtében elnémuló lányt és lerohant a lépcsőn.

## 2.

Mindenfelől rohanó lépések dobogása hangzott fel. Az északi szélben pillanatok alatt métermagasra csaptak fel a lángok s a hajó hátsó részét fekete, keserű füst borította el. A füst és tűz sátra alól kibontakozott a rádiós támolygó alakja. Parrisonhoz vándorzorgott és halálsápadtan, levegő után kapkodva állt meg előtte.

— A rádió... — dadogta. — valaki rövidzárlatot okozott...

Megtántorodott és végigvágódott az olajos padlón. Parrison nem ért rá törődni vele. Az utasok zürzavaros lármáját és a tűz ropogását túlharsogva ordította a felsorakozó matrózok felé:

— A szivattyút... az északi oldalon... gyorsan...

Saját maga rántotta le a vezetékek vászonburkolatát, de a rohamosan erősödő szélben percekbe telt, amíg a tömlőt sikerült lebocsájtani a hajó oldalán. A tenger akkor már roppant víztömegű hullámokkal kavargott; széleslátú, tajtékos hullámhegyek ostromolták a Cantate orrát, hogy azután a horgonykamrán szétporlódva sós árvízzel borítsák el az előfedélzetet.

A tűz rohamosan terjedt; pillanatok alatt

lángbaborult a megfigyelő helyiség, a vitorlameseter kajútja, azután tüzet fogott az olajos padló és a szellőzőkürt, amely az alsó raktárhelyiségbe vezetett.

Parrison a fogait csikorgatta; valósággal rávált Monton kapitányra, aki az általános fejetlenségben maga sem tudta, hogy a vezetést vegye-e át, vagy az oltásnál segédkezzen s szinte megkönnyebbült, amikor látta, hogy a nehezebb munkát, a tűz megfékezését, Parrison vállalja magára.

Végre, óráknak tűnő másodpercek után a tömlő vizet fogott s a vészesen ingó fedélzetten rázúdult a tűzfészekre az első vízsugár: Parrison akkor már tetőtől talpig vizes volt s párolgó ruhájában maga irányította a nagyobb sugarat az utaskabinok mellvédjének tetejéről; de bármilyen erőfeszítéssel dolgozott is, jól látta, hogy a fedélzet padlata percről percre jobban áttüzesedik s hogy rövid idő kérdése csupán, amíg a tűz a hajó belsőjére is áttérjed.

A megoldás módjátán gondolkozva, éppen megállt, hogy az oltás pillanatnyi szünetében megtörölje veritékes homlokát, amikor könnyű kéz érintése nehezedett a vállára. Amikor megfordult, Nell Arrelt látta maga előtt.

A lány intett.

— Adja át a sugarat valakinek és vezényeljen minden nélkülözhető embert a raktárba. De azonnal...

Parrison érezte, hogy elsáppad.

— A rakomány?...

— Hőmérővel a kezemben voltam lent —  
bólintott a lány. — Máris hatvan fok Celsiuson  
felül mértem; egyes lövedéktípusok pedig nyolc-  
van foknál robbanhatnak.

— Damned...

— Fordítsák meg a hajót; a tűz akkor az  
előfedélzet felé húzódik. Ott mégis kisebb a ve-  
szély.

Parrison megrázta a fejét.

— Nem, akkor mégis jobb, ha a ládákat  
hurcoljuk át. Még nem tudom, sikerül-e saját  
erőnkéből megfogni a tüzet; de ha irányban mara-  
dunk, nyolc óra alatt elérhetjük Timorlaut déli  
csücskét.

— Feltéve, hogy a vihar nem erősödik.

— Úgy van... de valamit mindig kockáztatni kell.

Felszaladt a parancsnoki hídra, Montont  
azonban a kormányfülkében találta. A parancs-  
nok arca szokatlanul sáppadt volt; a kormányos-  
sal együtt a készülék fölé hajolva, halkán tana-  
kodtak.

Parrison közéjük lépett.

— Valami baj van?...

— Túl erős a terhelés; a szél kilencven mér-  
föld óránként.



A tisztt legyintett. Lenézett a fedélzetre; hát Nell Arrel mindent jobban tud, mint a hivatásos tengerészek?...

— Akkor ne erőltessék a dolgot — morgogta — fordítsák hullámra a hajót. Megpróbáljuk a tüzet a másik oldalról megfogni.

Monton arca megkeményedett.

— És ha nem sikerül?...

— Még mindig jobb, mint hajóstól levegőbe repülni.

Látta, hogy a parancsnok összerezzen a kemény hangra s valóban Monton a térkép fölé hajolt. Kis idő múlva megrázta a fejét.

— Ha kissé megerőltetjük a gépeket, hét óra alatt elérjük Timorlaut déli csücskét; az biztosabb védelem, mint a saját ócska szivattyúink.

Parrison vállat vont.

— Magam is ezt mondtam, amíg nem ismerem a szélereősséget; de mi lesz, ha a kormány felmondja a szolgálatot?...

Monton arca megrándult.

— Ne töltsük az időt, Parrison; hordassa át a rakományt a másik raktárba.

Visszafordult a műszerekhez.

Parrison, mit tehetett volna mást, a sapkájához emelte kezét és távozott.

Néhány perc múlva, valamennyi nélkülözhető ember élén már behatolt a rakárfolyosóra, amelyben sűrű füstgomolyok úsztak s amelynek nyitva

levő kettős ajtaján túl látszottak a felhalmozott ládák. A levegő szinte izzott a forróságtól, a falakat alig lehetett megérinteni; a lángban álló szellőkürt felmondta a szolgálatot.

Parrison most hálát adott a véletlennek, hogy a ládák tartalmául koprát jelöltek meg az áru-bevallásban; a kopra ugyanis rendkívül gyúlékony anyag, ha lángra kap, ugyanolyan veszélyesen viselkedik, mint a gabona. Az embereknek így nem kellett sokat magyarázni az átrakodás fontosságát; dolgoztak külön parancsszó nélkül is inuk-szakadtáig, s Parrisonnak volt gondja rá, hogy maga járjon elől, a legveszélyesebb helyeken.

Százötven ládát kellett átcipelni és megerősíteni a hajó ingása ellen; Parrisonnak mindössze húsz embere volt, mégis másfél óra múlva már becsaphatta a veszélyeztetett raktár légmentesen záró ajtaját. A közvetlen veszedelmet egyelőre sikerült a Cantate-től távortartani; de amíg lent

Olvassa az


**ANTENNA**

**képes rádió hetilapot**

A legfrissebb rádiós híryanag, a legteljesebb műsor  
és a legjobb műszaki közlemények

és csak

**6 fillér**

 Mindenütt kapható

Idáig jutott a munka, fent egyre erősebben tombolt a tűz. A középfedélzetnek az a része, ahol a rádióskabin állott, már romhalmaz volt s a lányok minden erőfeszítés ellenére is lassan elérték az utaskabinok lépcsőjének mellvédjét.

### 3.

Parrison tehetetlen kétségbeeséssel nézte a pusztulást. Anélkül, hogy egyetlen perc pihenőt adott volna magának, felment a parancsnoki hídra.

— Captain...

— Nos?...

— Így nem megyünk semmire. Be kell kapcsolni a gőszivattyút.

— Megőrült?... Az annyit jelent, hogy a hajó sebessége egyharmaddal csökken.

— A vihar úgy is túlságosan késleltet bennünket; lefogadom, hogy tíz órán belül sem érjük el Timorlaut szigetét.

Monton arca megkeményedett.

— Nem. Állítson malájokat a szivattyúk mellé.

Parrison minden bosszúsága ellenére is csaknem elnevette magát; a malájokat a tűz kitörése óta négy matróz őrizte s így is tartani kellett attól, hogy akármelyik pillanatban kitörhetnek. Szép kis kavarodás támadt volna, ha a színeseket



most ráereszti a fedélzetre. Éles hangon, bosszúsan akart válaszolni, amikor a hajó hirtelen meg-ingott, majd veszedelmesen himbálózni kezdett.

Monton felkiáltott s önkénytelen mozdulattal a kormányfülke felé nézett; Parrison követte tekintetének irányát s hirtelen úgy érezte, mintha jeges kéz visszaszorította volna tüdejébe a lélegzetet.

A kormánykerék üresen forgott, mint a motolla, a kormányos viszont kivörösödött arccal, teljes nekifeszüléssel igyekezett a kézikormány elfordításával késleltetni a veszedelmet.

A Cantate orra lassan elhajlott a hullámok éléről, pillanatonként merészebb bakugrásokat végzett, majd ide-oda hányódva, lassan egészen átfordult délészaki irányban.

Parrison beleszimatolt a levegőbe; a parancsnoki hid, amely eddig csaknem teljesen füstben állt, hirtelen kitisztult; látszott, amint az orkán-szerű szél elfordítja a füstöt, melynek fellegében először a kémény, majd az előárboc s később az oromvitorla rúdja is eltűnt.

A fedélzeten dermedten állt meg mindenki; a tűz oltásával foglalkozók, akik eddig szemben álltak a lángokkal, hirtelen azt vették észre, hogy nem oltják, hanem valósággal kergetik a tüzet; ugyanakkor a füstbe merült fedélköz felől riadt és dühös kórusban üvöltöttek fel a bezárt malájok.

— A rakomány!...

Parrisonban szilaj erővel dobolt fel az új ré-  
mület; a tűz az előfedélzetén percek alatt elérheti  
az olajkamrát s onnan egyenes az útja az első  
raktárákig; de lehet, hogy a szélsodorta szikrák  
sokkal előbb befejezik a tragédiát, mint ahogy  
számítani mernek rá.

Anélkül, hogy tudta volna, mit tegyen tulaj-  
donképpen, leróhant az emberek közé, hogy leg-  
alább a pánik kitörését megakadályozza.



## ÖTÖDIK FEJEZET.

### *Lázadás a víz és tűz poklában.*

#### 1.

Még jóformán le sem ért a fedélzetre, amikor futva felbukkant a fedélköz felől a vitorlamester.

— Mr. Parrison... a malájok fulladoznak a füstben. Rájuk kellett zárni az ajtót, de így is minden pillanatban kitörhetnek.

— Megindítani az exhaustorokat...

Önmaga is köhögni kezdett a füsttől s elkeseredve gondolt arra, hogy a füstálarc beszerzésének kötelezettsége a távolkeleti hajókon még ismeretlen fogalom. Mindenekelőtt a tűzoltó-legénységet kellett a hajó másik oldalára átvezényelni; itt valamivel kényelmesebben dolgozhattak, mert bár több volt a gyúlékony anyag, sokkal könnyebben lehetett a tűz fészkéhez hozzáférni.

Látta, hogy az utasok, akik a tűz kitörésekor valamennyien az előfedélzetre menekültek, most futva igyekeznek visszafelé; ők még aligha látták



tisztán a veszélyt, hiszen a lángok inkább mélységében pusztították a hajótestet. Parrison őszintén örült ennek; külön baj lett volna, ha még az utasok megnyugtatóásával is neki kellett volna vészszódnie.

Pillanatra felötlött előtte Nell Arrel arca is; a lány ezúttal Lamasu két feleségét kerülgette a Parrisonnak az volt az érzése, hogy ugyanígy viselkedne egy tengerparti fürdőhelyen, vagy valamelyik nemzetközi hotel halljában is.

— Nell Arrel idegnélküli nő... — állapította meg magában s máris tovább rohant a fedélköz felé.

Nem volt nehéz rájönnie, hogy a tulajdonképpen veszélyt éppen a bezárt malájok jelentik; ha ugyanis sikerül kitörniük, az égő hajón, az ol-tással elfoglalt legénység mellett kétségtelenül megkísérlik az aranyszállítmány megszerzését.

A fedélköz bejáratánál véres, tántorgó matrózra bukkant; a fickó ugyancsak kutyául lehetett, mert már a bagót is kiköpte fogai közül.

— Kris... — dünnyögte Parrison néma kérdésére, — a rácson keresztül dobták belém. Le kéne géppuskázni valamennyit...

— Yes... de ehhez elsősorban géppuska kellene.

A fedélközt acélbambuszból készült széles rácsajtó választotta el a folyosótól; ez az ajtó nyolc év előtt készült, amikor a szigettengeren napirenden voltak a hajóra surranó kalózsok tömegmészárlásai.

Most ez a rendszer szerencsésnek és szerencsétlenné is bizonyult egyszerre; szerencsés volt, mert a malájokat könnyűszerrel el lehetett zárni a hajó többi részétől, viszont szerencsétlen, mert a füst akadálytalanul betódult hozzájuk s még inkább fokozta rémületüket.

Parrison a vitorlamesterhez fordult.

— Még három embert ide, Nickson. Adjon fegyvert a kezükbe s ha a fickók kitörésre készülnek, golyót nekik.

A vitorlamester bólintott.

— Kiket küldjek...?

— Talán Jack-et, Ribbonst és Poolt.

— Azt hittem, Lumiere jobban megfelelne.

Parrison visszahőkölt; Nickson keményen és elszántan állt előtte. Látszott az arcán, hogy ezt a kérdést már alaposan megbeszélte a legénység többi tagjaival. Összeráncolta a homlokát.

— Lumiere beteg és egyáltalán nem forog veszélyben.

— Nem úgy van, Sir... a vihar miatt is könnyen odáig fejlődhet a dolog, hogy le kell bocsiújtatnunk a csónakokat.

— Akkor magam megyek Lumiere-ért; de addig, akinek fölösleges kérdezni valója akad, az öklömbé ütközik. Megértettétek...?

Nickson válaszát elnyelte a fedélzeten kerekedő lármá; a tűz ropogásán is a malájok tomboló üvöltésén túl is hallani lehetett, hogy a parancsnoki híd táján revolver dörren, majd rohanó lépé-

sek dobogása alatt recseg a palló. Rögtön utána  
vészes kiáltás harsant:

— A malájok... meneküljete...!

Parrison kezében megvillant a revolver.

— Ez a vég...! — ötlött agyába a kézen-  
fekvő gondolat, de a következő pillanatban már a  
füstbenúszó fedélzeten állt, hogy tájékozódjon.

## 2.

Nem volt nehéz megállapítani, hogy a baj a  
parancsnoki hídon történt; a malájok kitéréséről  
azonban szó sem lehetett, mert a híd alján látható  
kisebb csoportosulástól eltekintve üres és elhagya-  
tott volt a fedélzet. Parrison két ugrással átmerte  
a távolságot. Felrohant a lépcsőn.

Hajítókés repült el a füle mellett, majd revol-  
ver dörrent s a golyó széttápte fehér sapkájának  
napvédőjét.

A parancsnoki fülkében négy-öt maláj tolon-  
gott; a két szolgálatos maitróz visszahúzódott a  
kormánykajútbe s a revolverlövés alighanem az ő  
részükről érte Parrisont; túlságosan „irányban”  
állt ahhoz, hogy kikerülhessék.

A tiszt jóformán észre sem vette az apró incl-  
denst; szemével Montont kereste s amikor nem  
tudta felfedezni, gondolkozás nélkül lőtt.

A malájok erről az oldalról nem vártak táma-  
dást; mint a legyek, amelyek közé légycsapó ütött,  
szétrebbentek s a következő másodpercben Parri-



sonra vetették magukat. A fedélzet szempillantás alatt kavargó gomolyaggá változott; Parrison revolvere szaporán dörgött s a támadók sora hirtelen megrikkult. Vagy hárman összeroskadtak, kettő keresztülvetette magát a híd korlátján és macskaügyességgel kúszott le a fedélzet felé, az utolsó azonban a visszavonulás legegyszerűsebb módját választotta: nekiugrott Parrisonnak s magával rántva a tisztet is, vele együtt zuhant a fedélzetre.

Parrison szerencsére nem veszítette el lélekjelentését; hajdani kikötői verekedésekből elég jól ismerte a maláj harcmódot ahhoz, hogy kellőképpen tudjon védekezni. Tudta, hogy a támadás lendülete magávalsodorja, ezért nem is próbált megkapaszkodni; ehelyett ellenfelét ragadta meg s revolverének agya még a levegőben pontos ütéssel vágódott a maláj halántékához.

Mire mindketten elterültek a padlón, a beneszülött már elnyúlva hevert s homlokából keskeny csíkban patakzott a vér.

Parrison felugrott; tőle néhány lépésnyire, az oldal-mellvéd mögé húzódva Lamasu katang és társasága szorongott; mellettük Topton, előttük néhány lépésnyire két matróz, akik azonban rögtön hozzásiettek.

Az előfedélzetről rohanva érkeztek néhányan, akik a tűzoltást hagyták ott a csetepaté miatt.

A tiszt két ugrással ismét a parancsnoki hidon termett; átlépett a lelőtt malájok holttestén és berúgta a parancsnoki fülke ajtaját. Vérmocok öt-

löttek a szemébe; a két arannyal telt láda az asztal előtt állt, alkalmasint idáig sikerült elhurcolni a támadóknak; mögülük fehér kabát és aranszegélyes kezelt nyúlt ki.

— Monton...

Az első tisztből önkénytelenül szakadt fel a részvét kiáltása; valóban a kapitány hevert ott — eszméletlenül, halálsápadt arccal, félig begurítva a műszerasztal alá. Oldalából görbe maláj kés markolata állt ki, de bár eszméletlen volt, a szíve érezhetően dobogott.

Mire a tiszt felegyenesedett, már mellette állt a kormányos és a paransnoki fülke két ügyeletes matróza is. Egyikük, akinek arcát szántotta végig egy malájkés, az előfedélzet jobboldalára mutatott.

— Onnan jöttek a gazemberek. Láttam, de akkor már késő volt; mielőtt jelt adhattam volna, a nyakunk közé ugrottak.

Parrison Montonra mutatott:

— Vegyétek ápolás alá...

Hangja kurtán csattant s a következő szemé pillantásban már ismét a fedélzeten volt. A matróz által jelzett irányba szaladt, a középfedélzet jobboldala felé, ahol a felhalmozott ládák miatt könnyűszerrel bujkálhatott akár féltucat ember.

Amint visszanézett, még látta, hogy a matrózok a második tiszt parancsszavára visszahúzódnak a tűz felé; ez megnyugtatta, de azután minden figyelmét a lázadók felfedezésére kellett fordítania.

A ládák között nem talált senkit, a mellvéd és az alacsony felépítmény keskeny zugából azonban nagyon is tisztán hallatszott két ember küzdelmének szótalan, de annál beszédesebb lihegése.

Parrison kilőtt revolverét magasraemelve ugrott a mellvéd mellé, de ugyanabban a pillanatban lövés csattant s hirtelen sötét test ugrott el mellette a korlát irányába.

Utánakapott, de későn; az alak átdobta magát a korláton s a következő szempillantásban összezsugorodott fölötte a tajtékosan kavargó hullámok. A mellvéd mögül lihegve, tépett ruhában, de szemmeláthatóan sértetlenül Nell Arrel lépett elő.

Parrison mindent várt, csak éppen a lányt nem. Csodálkozásában leeresztette karját és önkénytelenül félreállt az útból. Nell Arrel fejbőlincással viszonzotta a figyelmet.

— Mehetünk, Mr. Parrison. Ez az ügy szabályosan befejeződött.

— De milyen ügy? . . . Az ördögbe, Miss, ön kissé túlságosan titokzatos.

A lány vállat vont:

— Majd Sanghaiban szívesen megmagyarázok mindent; egyelőre elégedjen meg azzal, hogy Lamasu titkára ugrott a tengerbe. Nem menekülhet, mert tüdőlővést kapott.

Parrison a vízre nézett; a tajtékos, vad kavargásban azonban már semmi sem látszott.



— Az a fickó csempészte ki a malájokat? — kérdezte fojtott hangon.

A lány bólintott.

— Néhányan közülük a szövetségesei voltak. Szerencsére idejében észrevettem a dolgot, különben az egész bandát a nyakunkra hozták volna.

Hirtelen szembefordult a férfivel. Hangja egészen megváltozott:

— Mondja, Mr. Parrison, de őszintén: mi lesz velünk?

A tiszt felkapta a fejét. Ez a hang, az indulás óta először, a nő hangja volt. Körülnézett a hajón, amely mögött hosszú csomókban úszott a füst, hogy később belevesszen a szürke szemhatár felszálló párájába, a vad sebességgel száguldó hullámhegyek fölött.

Megvonta a vállát.

— Ön bátor nő, Miss Arrel; törött kormánnyal akkor is súlyos veszélyben volnánk, ha semmi egyéb baj nem lenne a hajón. Így . . .

Legyintett és elharapta a mondatot. Tétova mozdulattal indult vissza, a hátsó-fedélzet felé.

— Menjen a többiekhez, Miss Arrel. S a jövőben, ha meglát valamit, inkább közölje velem. Higyje meg, nem érdemes néhány színesbőrű miatt kockáztatni a bőrét.

### 3.

A hajótestet egyre erősebb lökésekkel hintáztatták a hullámok; a szél üvöltött, mint valami

megvadult dervis s a különös, tompa hangzavarba kísértetiesen bőgött bele a megindított gőzszivattyú hangja. A fedélzet, még ott is, ahová nem értek fel a hullámok, csúszós volt a szétárasztott víztől; Parrison bukdácsolva érte el a parancsnoki hidat.

Withers, a másodtiszttal szorongó arccal fogadta.

— Nem boldogulunk a kézikormánnyal; valahogyan segédrádiót kell összeűtni, különben...

Legyintett. Parrison az ajkába harapott; maga sem látta virágosnak a helyzetet, de tudta azt is, hogy adott körülmények között, a tengernek ezen a szakaszán semmi idegen segítségre nem számíthatnak.

Nem felelt. Amint végignézett a fedélzeten, hirtelen Lamasut pillantotta meg, amint gyors léptekkel átvágott a fedélzeten és a mentőcsónakok felé tartott.

Néhány lépéssel utolérte.

— Mr. Lamasu...

A katang megállt.

— Mr. Parrison...?

— Látta, hogy mi történik néhány órája ezen a hajón? Monton kapitány ellen merényletet követtek el s a gyilkosokat az ön szolgálója szabadította ki.

Lamasu arcán egyetlen vonás sem rezdült meg; hidegen, gúnyos fölénnyel nézett vissza a fisztre.

— Biztos benne, Mr. Parrison?...

— Ha kívánja, megmutatom azt a helyet, ahonnan a tengerbe ugrott.

A katang mosolygott.

— Az jó; a halottak nem beszélnek.

Parrison hangja éles lett.

— Az élőknek azonban meg lehet kötni a kezét. S a fedélközben is van még néhány hely.

— Fenyveget?... — komorodott el a katang arca.

Parrison közelebb lépett; hangját csaknem suttogóra halkította.

— Hallgasson rám, Lamasu katang; ötszáz font arany sok még egy maláji herceg számára is; de figyelmeztetem, hogy néhány parányi ólomgolyó még több. S tőlem könnyen megkaphatja az utóbit, ha rájövök, hogy az arany ellen tervez valamit.

Sarkonfordult, hogy faképnél hagyja a meglepett malájt, de gyors mozdulatának lendülete kis híján nekivitte Neil Arrelnak. A lány közvetlenül a hátuk mögött állt s alkalmasint az egész beszélgetést kihallgatta.

Parrison úgy vette észre, hogy gonoszkodó mosolygás bujkál az ajka szélén.

Már-már kiszaladt a száján valami vaskos górombaság, de az utolsó pillanatban meggondolta a dolgot. Elsietett a lángbanálló középfedélzet felé; mielőtt kiadta volna a parancsot a mentőcsónakok előkészítésére, még egyszer meg akart győződni arról, nincs-e más módja is a menekülésnek.



## HATODIK FEJEZET.

### *Lázadás.*

#### 1.

A szemle meglehetősen lesújtó eredménnyel zárult. A tűz továbbterjedését ugyan jórészt sikerült megakadályozni, a lángok azonban még egyre tomboltak s miután a hajó kormánytörése miatt megfordult, minden pillanatban tartani lehetett a robbanástól. Parrison még ennek ellenére sem gondolt volna a hajó elhagyására, ha mód lett volna arra, hogy Timorlautból segítséget kérjenek; rádió nélkül azonban, valósággal hányódva a viharos tengeren, a bajnak előbb-utóbb be kellett következnie. Sípjába fújt.

Megvárta, amíg a legénység az oltásnál elfoglaltak és gépészek kivételével összegyülekezik a parancsnoki híd előtt, akkor végignézett rajtuk.

Viharvert, öreg tengerészek voltak valamennyien, de Parrison tudta, hogy akad közöttük néhány, aki legszívesebben azonnal csónakba szállna.

— persze az arany társaságában. S valóban, az arccokon különös feszültség izzása égett.

— Boys... — kezdte Parrison — valamenynyien tudjátok, hogy eddigi útjaink során voltunk már kellemesebb helyzetben is, mint most. Nem a tűzzel van baj; azzal még megbirkóznánk valahogy; a kormánytörés sokkal komolyabb dolog. De ha csónakra szállunk, nemcsak a hajót hagyjuk cserben, hanem önmagunkat is; segítség reménye nélkül ilyen viharban a mentőcsónakok fele sem ér partot. Azt hiszem, ezzel tisztában vagytok valamennyien. Nem akarok rólatok, nélkületek határozni; de ha rám hallgattok, várunk még a csónakok vízrebocsátásával s helyette rakétával kísérletezünk. A Cantate még mindig biztosabb, mint a viharos tenger...

— Nem igaz... a Cantate kopra helyett robbanószert szállít. Minden pillanatban a levegőbe repülhetünk...!

A hang úgy csattant végig a fedélzeten, mint a pisztolylövés. A következő pillanatban valaki szétlökte a matrózok gyűrűjét s Lumiere robbant a sor elé eltorzult arccal, rákvörösen a felgyülemlett indulattól.

Harsogó hangját pillanatra dermedt csend váltotta fel, de utána a vihar hangját is túllévélte robbant ki a légénységből a rémület. Parrison éles fenorja átzengett a hangzavaron.

— Nyugalom... nincs közvetlen veszély...!

Szavai elvesztek az általános fejetlenségben.

Lumiere, akit a kényszerű fogság láthatóan megfosztott kevés józanságától is, felugrott a mellvéd tetejére és széttárt karokkal a többiekhez fordult.

— Nekem higgyetek. Láttam, hogy fegyver és lőszer van a koprás-ládákban. A tűz minden percben odaérhet...

— Nyugalom...!

Parrison türelmetlen és parancsoló hangjára senki sem hallgatott; a viszonylagos nyugalmat másodpercek alatt váltotta fel a pánik őrjöngése. Magukból kikelt arcok tolongtak a sápadtan, de hideg nyugalommal álló tiszt körül, dühös öklök emelkedtek a levegőbe s a rekedten zúgó hangzavarból csak töredékszavakat lehetett megérteni.

— A csónakokhoz....

— A tüzet... a tüzet...!

— Minden gépet átkapcsolni a szivattyúhoz...

— Üssétek le...!

— A maguk bőrén szerezzenek zsákmányt...

— Ohé, az arany...

— Rajta, Nickson...!

Lumiere még mindig beszélt, az általános fejetlenség közepette azonban az ő szavait sem lehetett hallani; Parrison lassan hátrált. Láta, hogy a felizgatott kedélyeknek néhány másodperc nyugalomra van szüksége s akkor talán még lehetne



okosan beszélni velük; a véletlen azonban úgy akarta, hogy a Cantate ezen az útján ne kerülhesse el sorsát.

A vad hangzavarba, amely a fedélzeten kavargott, hirtelen és váratlanul éles hangon beledőrent egy revolver. A vihar szempillantás alatt tovább vitte a hangot, inkább csak érezni lehetett, hogy a parancsnoki hídon lőtt valaki. Lumiere széttárt karjai hirtelen megmerevedtek, majd tétován belemarkolt a levegőbe s hörgő csuklással társai lába elé esett.

A parancsnoki híd szélén Withers kezében még füstölgött a revolver.

A lövést követő lélekzetnyi halálos csendben Parrison tisztán érezte, hogy minden elveszett; alig észrevehető, kurtá mozdulattal fogta marokra revolverét s a csendet felhasználva, erőlyes hangon néhány nevet kiáltott a tömegbe.

— Jack... Ribbons... Poll... Nedsen... hozzám...!

— Üssétek le...!

A tömeg, mintha részeg lett volna, megdőlt; hátul már öklök csaptak le, kések villantak s a mellvéd mögül, fojtottan, de töretlen erővel hangzott fel a kiáltás:

— Ohé, parancsnok... itt vagyunk...!

Parrisonnak nem maradt vesztegetni való ideje; néhányan már közvetlenül előtte álltak s tisztán láthatta a szemekben a gyilkolás esztelen

vágyát. Felemelte revolverét és lőtt; két legközelebbi támadója elzuhant s a véres példa, mintha kissé meglepettette volna a többi.

A tiszt körülnézett; háta mögött, a parancsnoki hídon volt az arany s ott tolongtak halálos rémületben az utasok is: arra kellett visszavonulnia, bár érezte, hogy a hajó előterébe szorított lázadók így a robbanás félelmétől is hajtva, annál elkeseredettebb rohamokban próbálkoznak majd a hajó birtokába jutni.

Néhány véres, tépett alak bukkant fel mellette s szoros gyűrűbe fogta; kések repültek feljűk, majd hajszálnyira Parrison fejétől éles hajószekerce zugott el s csattanva állt meg a mellvéd deszkázatában.

A tiszt kilőtte revolverének összes töltényeit; de akkor már harsogott, dörgött, ropogott körülötte minden.

— A mellvédhez... — lihegte — a mellvédet minden körülmények között tartani kell.

— All right, parancsnok... — dünnyögte mellette valaki s leguggolt mellé.

Parrison előrenyúló, hosszú puskacsövet látott és a márcokormányos célzásra hunyorított, megszűkült szemét.

Megkönnyebbülten sóhajtott fel; Withersnek hát eszébe jutott, hogy kirossza a parancsnoki fülkében tárolt és gondosan elzárt fegyvereket.

Amikor az első lázadó kiáltás elhangzott, Ned Arrel a fedélzet középső részén állt, ott, ahonnan a szivattyú tápvezetéke az elosztó rézkupakhoz kanyarodott; tisztán látta az ordítózó matrózok tömegét, látta a Parrison felé irányuló késeket, védtelen helyzetében azonban nem tehetett semmit. Mire visszahúzódott — a még mindig lobogó tűz lángoló hőségében egészen leperzselődött a haja — már az egész hajó egyetlen üvöltő kavargás volt; Nell Arrel legalább nem tudta megállapítani, hogy ki ki ellen küzd s ilyen körülmények között fegyverét sem merte használni.

Részben ösztönös félelemből, de részben azért is, hogy a nagyobb veszély a hajó vezetőinek közelében érje, a parancsnoki híd irányában húzódtott vissza.

A híd, a parancsnoki fülkével teljesen üresen állott; Withers, a kormányos és a legénység alkalmazottai lerohantak a fedélzetre s a kizikormány sebtében megkötve úgy rángatózott, mint a szárazra vetett hal.

A lány körülnézett; köröskörül hatalmas hullámhegyek torlódtak s közöttük a Cantate úgy táncolt, mint a dióhéj. Sem irány, sem előrehaladás nem mutatta, hogy emberi akarat volna hivatva vezetni a hajót.

Megdöbbszent; bár nem volt tengerész, annyit tudott, hogy nő léte semmi esetre sem boldogulhat az erőteljes izomzatot igénylő kizikormánnyal;



viszont ideje volt tenni valamit, mert a hajó harminc—negyven fokos ingása nemcsak a tűz terjedését segíthette elő, de sokkal komolyabb bajok kútforrása is lehetett. Nell Arrel a gépház lejáratahoz osont és hallgatózott; némileg megnyugtatta, hogy a gép ment s a jelek szerint a személyzet is a helyén maradt egyelőre. De mi lesz, ha kazánrobbanás következne be, vagy — ami ezzel egyenértékű — ha a gépház legénységének is kedve támad valamelyik oldalon beavatkozni a küzdelembe...?

Megfordult, hogy az időközben mindkét oldalon megbújó emberek között megkeresse Parrisont, amikor tekintete véletlenül ismét a parancsnoki hídra esett.

Az imént még üres fülkében most tisztán ki-vehetően két alak hajladozott; a lány tisztán láthatta olajbarna, meztelen testüket, amely pillanatra eltűnt, hogy kevéssel utóbb ismét felbukkanjon a lépcső-közelében — nehéz láda súlya alatt görnyedve.

Nell Arrel azt hitte, hogy rosszul lát; a malájak a zárt fedélközben tartózkodtak, Lamasu pedig alig pár lépésnyire szorongott egy csomó felhalmózott olajoskanna mögött; de bármint állt is a helyzet, kétségtelen volt, hogy az általános zűrzavart felhasználva, két gazfickónak sikerült az arany közelébe jutnia.

Nell Arrel nem volt gyáva, de most mégis megrettent a váratlan küzdelem előtt; viszont cselekednie kellett, mert a két alak időközben elérte a fe-

délzetet s a zürzavarban akadálytalanul igyekezett a korlát fölött hirtelen mentőcsónak felé.

Nell Arrel lassan előrehuzódott, majd villámgyorsan siklott át a fekvőszékek szabad térségén s ezzel a mozdulattal elvágta a két aranyrabló útját. Villagos ruhája azonban élesen meg villanhatott, mert a benszülöttek egyike hirtelen megtorpant, majd kurtán csattanó torokhangjára a másik is megállt és gyorsan lecsúsztotta a lábát a földre. Nell Arrel, alig hogy megfordulhatott, máris két ellenfelel találta magát szemben.

Mind a kettő maláji fickó volt; sötétszínű sarongjuk csak alsó testüket fődte s fülükben széles aranykarikák csengtek; Nell azonnal rájukismert az alakjukról: a két hindu-mohamedán nő volt, akik alkalmasint álöltözetben igyekeztek a kincset-érő aranyládákat megszerezni. Miután természetük csaknem nőiesen alacsony volt, nem rajtuk mulott, hogy tervük végrehajtása nem ment simán.

Mindez a pillanat töredéke alatt villámlott át a lány eszén; a magasabb maláj sarongjából abban a másodpercben revolver került elő s már el is dörrent sárgáspiros lángot köpve.

Nell érezte a füle mellett elsivító golyó forróágát, de akkor már megszólalt az ő revolvéré is és a lövöldöző maláj véres arccal rogyott össze.

Második lövésre azonban nem maradt ideje; a kisebb természetű, de félelmetes izomzatú maláj úgy pattant előre, mintha rugók lökték volna; Nell

érezte, hogy vad erő megsavarva a karját, majd kemény kéz fonódik a torkára.

Megpróbált védekezni, izmai azonban alig tudtak ellenállást kifejteni a rájuktörő túlerővel szemben; szemei előtt táncolni kezdett az árbo, halántékában kétségbeesetten dobolt fel a kikerülhetetlen vég tudata, amikor váratlanul lövés dörrent s a második támadó is úgy zuhant végig az olajos padlón, mint a feldöntött zsák.

Nell szédülve, liktető izmokkal tápászkodott fel; szemei előtt vörös karikák táncoltak, a vibráló hód mögött azonban egyre tisztábban, majd hirtelen kísérteties élességgel új arc bontakozott ki.

Lamasu katang arca.

### 3.

Parrison leeresztette kioltott revolverét s miközben gyakorlott kézzel újra töltötte, sebtében összeszámolta az embereit. Nem sokan voltak; négy matróz, ahikhez önszántából még három csatlakozott, a két kormányos, Withers, a második tiszt és a rádiós. Mint váratlan tizenkettedik segítség, csatlakozott hozzájuk Topton, a zeelandi telepes. Az öreg, mintha a jó pioneer-idők jutottak volna eszébe, önkényt leguggolt egy szurokhordó mögött s lassan, gondos célzással lőtt.

A lázadók az első roham sikertelensége után kissé visszavonultak s az előfedélzet ládái között kerestek fedezéket; onnan, ahol Parrison térdelt,



csak ritkán lehetett egy-egy alak elsuhanó körvonalait megpillantani; a tiszttúltságon jól célzott ahhoz, semhogy a lázadók szívesen tartózkodtak volna revolverének tűzkörében.

Parrison azonban nem tévesztette meg a látószólagos nyugalom. A szél még egyre erősödött s az ég fedélzet rész füstje megint sűrűbb, fekete felhőkben húzódott a Cantate orra elé; világos volt, hogy a lázadás miatt előbb-utóbb csak ugyan bekövetkezik a katasztrófa. Ezt pedig a lázadók aligha akarhatták bevárni; s valóban alig meggyedóra alatt megmutatkozott, hogy még csak most kezdődik az igazi veszedelem.

Parrisonnak éppen csak arra volt ideje, hogy kék sérült embert, a másodkormányost és egy Pool nevű matrózt a szivattyúhoz küldjön, hirtelen lamét megerősödött a tüzelés a lázadók frontján.

A tisztt csak ritkán és gondosan célozva felelt a lövésekre s a többiek is követték példáját, amikor a korlátmellvéd fölött, jóformán a viharzó tenger színén, macskaügyességgel kúszó, sötétbőrű alak tűnt fel. Csak villanásnyi ideig látszott, azután beugrott a ládák közé s csaknem Parrisonnal egyvonalban eltűnt, mintha elnyelte volna a föld.

A tiszttből önkénytelenül tört ki a düh kiáltása:

— A malájok... ránkúszítják őket...

Sejtése valóravált. Az első árnyékot követte a többi s hiába dörögtek kétségbeesett gyorsasággal a fegyverek, egyre több és több bennszülöttnak

sikerült megközelítenie a hajó belsejét.

Parrison legyintett.

— Hagyjátok abba. Vissza kell vonulnunk a parancsnoki hídra. Az magasabban fekszik, ott talán még tarthatjuk magunkat egy ideig.

Visszahasalt helyére és megvárta, amíg a többiek lassan visszahúzódtak. Látta, amint a matrózok egymás után felhúzódnak a lépcsőn, látta az ültetvényest, majd a katang két felesége is feltűnt pillanatra; Lamasu és Nell Arrel azonban nem volt sehol.

Utólag maga Parrison is elcsodálkozott azon, hogy milyen vad rémületet okozott benne ez a felfedezés; sejtette, hogy a lány megint valami meggondolatlanság miatt keveredett bajba s hogy ez a baj nem lehetett kicsi, azt a katang távolléte is bizonyította.

Felugrott és ahelyett, hogy a többiek után rohant volna, gyors elhatározással leszaladt a kabinor lépcsőjén, amelyet már-már elértek a lángok,

## HETEDIK FEJEZET.

### 1.

#### *Küzdelem az égő hajón.*

Az ájulásnak és ébrenlétnek valami különös, szédült és örvénylő keveréke volt az az állapot, amit Neil Arrel érzett, amikor a korlát-mellvéd közelében, hirtelen és villanásszerűen szemközt találta magát a katanggal.

Látta az alacsony, izmos testet felmagasodni a ládák között s a lángoló, fekete szemek kísérteties élességgel úgy tüzeltek rá, mint a sötét éjszakában felvillanó reflektorok.

Hátrálni akart, hogy legalább lélekzetnyi szünethez jusson; izmaiba azonban még nem tért vissza a cselekvőképesség s bénult tehetetlenséggel várta be, amíg a maláj karjai macskaszerűen puha mozdulattal lecsaptak rá.

Lamasu katang gyakorlott verekedő lehetett s alkalmasint eszébe sem jutott, hogy lebecsülje ellenfelét; szinte alig látható, finom mozdulattal esavarta hátra Neil Arrel karjait s ugyanakkor megemelte, hogy lábai ne érhék el a padlatot.



— Japán iskola... — villant át a lány agyán,  
— s akkor már eszébe sem jutott, hogy megkísérelje  
a védekezést.

A másodperc tört részéig vad feszültséggel  
dobolt torkában a halálfélelem; csak néhány lépés  
a korlát s azon túl tajtékzó hullámokkal a tenger.

Néhány mozdulat és Lamasu katang örökre  
megszabadulhat ellenfelétől; a maláj azonban ha-  
bozás nélkül a fedélzet felé fordult s mintha nem  
is érezné a ránehezedő test súlyát, ismét a fel-  
halmozott ládák között keresett menedéket.

Nell Arrel lehúnyt szemei mögött akkor már  
tisztán és világosan dolgozott az értelem; Lamasu  
katangnak oka volt rá, hogy ne ölje meg s ez az  
ok csak az lehet, hogy mind a ketten ismerik egy-  
más szándékait.

Bár karizmai roppanásig feszültek a katang  
kíméletlen fogása alatt, meg sem moccan; az esz-  
méletlenség látszatának helyzeti előnyét feltétlenül  
ki kellett használnia, ha nem akart alulmaradni  
ebben a — tisztán érezte — utolsó és sorsdöntő  
mérkőzésben.

A katang fajtájának jellemző ösztönével hasz-  
nált fel a legkisebb kínálkozó fedezéket is; mint  
a kígyó, úgy surrant el a ládák között s Nell Ar-  
rel az egyre perzselőbb forróságról érezte, hogy va-  
lahol a fedélzeti lejáró közelében haladnak.

Lehúnyt szemhéjai mögött hirtelen sötétséget  
érezett meg, Lamasu lépései zárt helyiség tompa  
visszhagjában csoszogtak, majd zár nyikorgott s

Nell Arrel érezte, hogy eleresztik.

Előrebukott, de minden izmát megfeszítve még ugyanabban a másodpercben visszapattant, mint a védekezésre kényszerített sólyom.

— Erre aligha számított, Mr. Lamasu...

Hangja élesen, leplezetlen fölénnel csattant, de a következő szempillantásban torkán akadt a hang.

Lamasu balkezeiben apró Stelwya-pisztoly kéksacél csöve csillogott.

— Pshaw... a meglepetés úgy látom, kétoldalt, Miss Arrel...

Puha mozdulattal betette maga mögött az ajtót, azután előrement. A zárt és mély keleti mosolygás pillanatra sem tűnt el arcáról, szemei azonban hidegen figyelték a fegyver acélgömbjét és Nell Arrel mozdulatait.

De ha arra számított, hogy Nell Arrel elveszti őnralmát a revolver hatása alatt, csalódott.

A lány összehúzott szemei akkor már józanul méregették a távolságot s hangja is visszanyerte bársonyos, csaknem gyengéd hangzását.

— Kissé misztikusak a módszerei, Lamasu. Nem magyarázná meg, hogy mit akar velem?

A katang bólintott.

— Indokolt kíváncsiság, bár ha okosabban gondolkodik, sok mindent megérthetett volna.

Elhallgatott, azután még mindig mosolyogva a fedélzet felé intett fejével.

— Sikerült gondoskodnom róla, hogy odafönt

megfelelően elfoglalják egymást az emberek. Aligha zavar bennünket valaki.

— Maga csinálta a lázadást?

Nell Arrel hangja szinte sikoltott; amint most Lamasura nézett, úgy érezte, legjobb volna neki ugrani és megfojtani.

A maláj megrázta a fejét.

— No... az arany csinálta. En legfellebbe se-  
gítettem egy kicsit.

— Ördög.

— Ön hízeleg, dear Miss. A legszebb bók szá-  
monra, ha az angolok ördögnek neveznek el.

— Községes rablógyilkos. Embereket gyilkol-  
tat halomra két láda arany miatt.

Lamasu lassan ingatta a fejét.

— Itt a tévedés. Nem az arany miatt. Legalább  
is nem csak miatta.

— Hanem?

— Maga is nagyon jól ismeri a Cantate rako-  
mányát...

Nell Arrel hátrált néhány lépést.

Most, hogy Lamasu álarc nélkül, leplezetlen  
vadságában mutatkozott meg, hirtelen sok olyan  
apróság jelentőségére jött rá, amit az út folyamán  
nem tudott megérteni.

Hangtalanul, lélekzet nélkül suttogta.

— Hát... maga...

Lamasu bólintott.

— Úgy van... a fegyverek miatt jöttem ide.  
Az arany csak mint másodrendű zsákmány érdekelt.



Elhallgatott és várakozóan nézett a lányra.

Nell Arrel felvetette a fejét.

— Mindez jellemző magára. De nem értem, miért árulja el magát előttem.

Lamasú elkomolyodott.

Hangja lehalkult és fenyegető komorsággal esengett.

— Ne komédiázzon. Az első perctől ismerem.

— Engem? Honnan?

— Shanghaiból, de Sidneyből és Melbourne-ből is. Ön a távolkeleti Service tagja.

Nell Arrel elmosolyodott.

— Biztos?

— Olyan biztos, mint amilyen biztosan enyém lesz a fegyverszállítmány.

— Ugy... és ezért kímélte meg az életemet?

— Nem. Fontosabb okom volt rá, hogy ne öljem meg.

— Kezd érdekes lenni.

Lamasú kissé lejjebb engedte a fegyvert. Előgedetten bólogatott.

— Gondoltam, hogy érdekelni fogja.

— Osztoszkodni akar?

— Nem. Osztoszkodni csak élőkkel lehet. Ön pedig, Miss Arrel, halott. Ugyanúgy, mintha beledobtam volna a tengerbe.

— Biztató...

— Jobban, mint himé. Nézzen csak oda, a háta mögé...

Apró lábára mutatott.

Nell Arrel óvatosan hátrált. Szeme egyetlen pillantással felmérte az alig pár araszos bóröndöt.

Akaratlan meglepetéssel kiáltott fel.

— Rádió...

— Még hozzá adó és vevő. Sejtí, hogy a Cantate sorsa megpecsételődött?

Gúnyosan, diadalittas örömmel csengett a hangja. Nell Arrel csüggedten bólogatott.

— Erről nem tudtam, Lamasú. Nos, ha úgy tetszik, alkudozhatunk...

Hirtelen megfordult a mintha elfeledkezett volna a fenyegetően rámeredő revolverről, leült a kajüt apró székeinek egyikére.

A fejük felett egyre erősebben kopogott a Cantate kettős végzete: a lázadó fegyver és a tűz.

## 2.

Lamasú széles, arany színű dohánnyal töltött cigarettát vett elő és félkézzel rágyújtott. Közben, mint valami mellékes dolgot, vetette Nell Arrel felé a szavakat.

— Azt mondtam, hogy ön halott. Ebben remélem, nem kételkedik.

A lány a revolverre mutatott.

— Ilyen meggyőző érvek mellett nincs helye a kételkedésnek.

— Egész észszerűen gondolkozik. Halál és halál között azonban igen nagy különbségek vannak...

— Különösen itt, keleten...

— Igen, a hóhérait elsőrangúnak. Nos, azért hoztam ide, hogy választást engedjek egyszerű revolvergolyó és némi raffinált kinczés között.

— Hm... mi a revolvergolyó ára?

— A többi fegyverszállítmány indításának ideje és a hajók neve. Remélem, nem sok...

— Nem sok. A baj csupán annyi, hogy fogalmam sincs a dologról...

— Hazudik, de nekem mindegy. Később majd megoldódik a nyelve.

— Feltéve, ha a lázadók győznek...

A lány nyugodtan beszélt, mintha semmi sürgős dolog sem lenne.

Lamasu észrevette az időhúzást s arca szederjessé vált a dühtől.

— Hallgasson rám... — sziszegte a fogal között — ebben a pillanatban már három motorjártatú dsunka száguld felénk; néhány óra és a Cantate nyomtalanul eltűnik a tenger fenekén. Parsze a fegyver és arany nélkül. Maga pedig velem jön valamelyik dsunka fedélzetén.

— Hm...

Ez a fenyegetés rendkívül valószínűen hangzott; Nell Arrel kezdte érezni, hogy eszelekednie kell, ha nem akarja végleg elveszteni a harcot.

Hirtelen előrehajolt és elmosolyodott.

— Miért kapcsolta vételekre a rádiót?...

Összehúzott szemhéja alól élesen figyelte a malájt. Lamasu belépett a csapdába.

— Tessék...? — kérdezte bután.



Nell Arrel úgy tett, mint aki élesen figyel.

— Jeleket hallok, egészen halkan...

— Az ördög...

Lamasu hirtelen felugrott.

Kinyújtott kézzel lépett a készülékhez, hogy elcsavarja a kondenzátort, s tekintete a másodperc tizedrészére elfordult a revolverről.

Nell Arrel pontosan ezt a tizedmásodpercet választotta ki.

Villámsebesen pattant fel ülőhelyéről.

Teste szinte vízszintesen úszott a levegőben s kinyújtott karja elérte a revolver csövét.

Erős ütés volt, szinte férfiasan határozott és olyan váratlan, hogy még Lamasu sem tudott ellene védekezni.

A pisztoly koppanva esett a földre s Nell Arrel másik kezének kifeszített tenyere ugyanakkor a maláj nyakszirtjére csattant.

Ezt a fogást egyformán használják a malájok és a japánok egész távolkeleten; ha a csapás eléri az ütőeret, az agyban pillanatnyi vérszegénység lép fel, ez elég arra, hogy az áldozat eszméletlenül előrebukjon. Védekezés alapjában véve nincs ellene; ha a nyakizomzat elég erős, a támadás eredménytelen marad, ha nem, a pillanatnyi ájulás kikerülhetetlen.

Mindez átvillámlott Lamasu tudatán, akit a kettős támadás ereje előrelođított ugyan, de eszméletétől nem fosztott meg.

Mint a rúgó pattant vissza s amint a forró

perc indulatában szembenézett a leánnyal, meg kellett éreznie, hogy elrontotta a dolgot; most ismét egyenlő fegyverekkel, szabadon állottak egymással szemben.

3.

Nell Arrel nem várta meg, amíg Lamasu támad; tudta, hogy ilyen esetben nem szabad átengednie ellenfelének az első ütés előnyét; anélkül, hogy lélekzetnyi pihenőt engedett volna magának, előreleandult s csontos, fiúsan kemény öklei egyszerre vágódtak ki a maláj arca irányában.

Ez a támadás még váratlanabbul jött, mint az előbbi; Lamasu nem tudott védekezni ellene s felordított a szemébe nyiláló fájdalomtól. De azért szempillantásig sem gondolt arra, hogy alulmaradhat a nővel vívott küzdelemben; fejét előreszegve védekezett a további ütések ellen s ugyanakkor lenyúlt ruhája zsebébe.

Kezében a következő pillanatban görbe maláj kés pengéje villant meg.

Nell Arrel számolt ezzel a támadással; félreugrott s ugyanakkor meglódította a közte és a fal között álló apró asztalkát. A bútordarab egyenesen Lamasu lábaihoz esett s talán ennek volt köszönhető, hogy a repülő kés célt tévesztett s a lány füle mellett elsivítva megállt a kajüt falában.

— Boszorkány... — hördült fel a malájban a rémület s most már vak és kiszámíthatatlan dühvel vetette magát a lányra.

Nell Arrelt csaknem elsodorta a maláj lendü-

lete; még szerencse volt, hogy az alacsony teremtetű férfi nem volt sokkal súlyosabb s így volt reménye a győzelemre közelharc esetén is.

Lamasu kihasználta Nell Arrel pillanatnyi zavarának helyzeti előnyét és sikerült elkapni a lány csuklóját; mintha sohasem akarta volna eleresztetni, vad erővel szorította meg ellenfelét s ugyanakkor villámgyors mozdulattal hajolt a föld felé, hogy elejtett revolverét ismét megkaparintsa.

Ez a mozdulat lett a veszte.

Nell Arrel hirtelen ismét maga előtt látta a maláj nyakszírtjét, lehajtott fejjel és védtelenül.

Szabad keze felemelkedett és ismét lesujtott olyan erővel, hogy a fájdalom szinte a saját válláig felbízsergett.

Lamasu felnyögött és eldőlt, mint a zsák.

Nell Arrel lihegve emelkedett fel; tudta, hogy a maláj ájulása csak másodpercekig tart s érezte azt is, hogy újabb küzdelemre már nem telnék az erejéből.

Az életösztön vad erejével hirtelen felkapott egy vázát s teljes lendülettel Lamasura dobta.

Azután körül nézett. Tekintetét szinte kényszerítette a rádió; ez volt az egyetlen lehetőség, amely a Cantate végzetét talán még megváltoztathatta.

Félrehúzta a maláj herceg eszméletlen testét s a legnagyobb önuralomra nevelt emberek erejével letelepedett a rádiókészülék mellé.

Beindította az apró generátort, adásra kap-



csolt és megkereste a hajózási hullámhossz sávját. Keze alatt szaporán táncolni kezdett a morsebillentyű.

„Cantate személyhajó Arafura tengeren végveszélyben... fedélzetén tűz és lázadás... S. O. S... S. O. S... Cantate személyhajó Arafura tengeren végveszélyben... fedélzetén tűz és lázadás... S. O. S... S. O. S...”

Néhányszor még megismételte a hívást, aztán halántékában dobogó szívvel vételre kapcsol.

Mindnyájuk élete s a fegyverek biztonsága függött attól, hogy észrevette valami közeli hajó a kétségbeesett üzenetet.

Az éter ezernyi hangja zugott, pattogott a fejhallgatóban s Nell Arrel már-már kétségbeesve hallgatta a különös hangzavart, amikor a folyosón, alig néhány lépés távolságban közelgő lábdobogás hangzott fel.

## NYOLCADIK FEJEZET.

### *Üzenet az Éteren át.*

#### 1.

A kabinfolyosón egyetlen lámpa sem égett; a falak mint befűtött kemence, szinte égtek s a pokoli hőségben pillanat alatt egész testét előntötte az izzadság.

Tapogatózva indult előre, de két lépést sem tehetett még, amikor váratlanul szélesvállu maláj fickó bukkant fel előtte.

Parrisont váratlanul érte a támadás, de felsőtestének gyors és ösztönös félfordulatával sikertült kikerülnie azt a hatalmas szűrést, amely alig centiméternyire hasította át a levegőt az arca előtt.

Nem késlekedett azzal, hogy szemügyre vegye támadóját; ökle úgy csapott le, mint a gőzkalapács s a karján végig, a válláig felsajgó fájdalom bizonyította, hogy hirhedt horogütése ezúttal is célbatalált.

A fickó meglódult, azután egész hosszában végigvágódott a földön; Parrison átugrott rajta

s a következő pillanatban már belökte Nell Arrel kajütjének ajtaját.

Csalódva állt meg a küszöbön; a kabin üres volt. A függőágyon odadobott pizzama, a toalettszekrényen szabályosan elhelyezett üvegek s a gondosan bezárt bőrönd azt bizonyították, hogy a kajüt gazdája a lázadás kitörése óta nem tartózkodott a helyiségben.

Parrison visszafordult.

Gyors léptekkel haladt a fedélzeti feljáró felé, amikor hirtelen gyenge, jellegzetes zaj ütötte meg a fülét.

Megállt, mintha földbe gyökerezett volna a lába.

Hallgatózott.

Valahonnan morse-gép szabálytalan kattogásának muzsikája szűrődött ki a folyosóra.

Visszafordult s lassan haladt befelé arra, amerre a raktárhelyiségek átjárója nyílt. Pontosan Lamasu ajtaja előtt ment, amikor a jelzések hirtelen abbamaradtak. Feltámadó dühvel rugta be maga előtt az ajtót, de amint egyetlen pillantással körülnézett a szűk helyiségben, állva maradt meglepetésében.

A szobában Nell Arrel ült az asztal mellett s azzal volt elfoglalva, hogy az apró hordozható rádiókészüléket vételre kapcsolja át. Annyira elmerült munkájában, hogy észre sem vette a belépő tengerésztisztet.

Néhány lépéssel előbbre, az ajtó és az asztal



között maláj sarongba öltözött férfi elnyult, életelen teste hevert.

Parrison azonnal megismerte: Lamasu volt, a katang.

Mintha villámütés érte volna, úgy csapott belé a megismerés; a katang és a lány cinkosok voltak s kettőjük egyetértő munkája következtében ütött ki a tűz és fajult el a lázadás; a két cinkos azonban összeveszett a koncon s a veszekedés hevében talán mindketten fegyvert rántottak. Nell Arrel már bebizonyította, hogy ért a revolverhez, nem látszott csodálatosnak, hogy Lamasut is kivégezte.

Most pedig, a katang rádióján pontos helyzetjelentést ad a többieknek, hogy minél előbb rá találhassanak a könnyű zsákmányt ígérő égő hajóra.

Előrelépett s míg egyik kezében célzásra emelkedett a revolver, másik ökle szilaj erővel csapott az asztal lapjára.

— Adja ide a hallgatót . . . azonnal! . . .

Hangja érdesen, durván csattant s a lány összerezzenve pillantott fel rá. De azért pillanatra sem vesztette el lélekjelenlétét.

— Maga az, Parrison? . . . — kérdezte olyan nyugodtan, mintha valamelyik londoni hangversenyterem előcsarnokában lettek volna.

Parrison elvörösödött.

— Azonnal adja ide a hallgatót!

— Most az egyszer nem tréfálok, Miss Arrel.

— Tessék . . .

A lány hangja megvető volt, csaknem haragos.

Szó nélkül felállt és kurta mozdulattal helyet mutatott.

Parrison átvette és fejére illesztette a hallgatót. Csak a végét hallotta egy megkezdett üzenetnek, de az is elég volt, hogy mélységes szögyenkezéssel forduljon a lány felé:

„...alig tíz mérföldnyire vagyunk a már látjuk a Cantate füstjét. Teljes fordulatszámmal jövőnk, kitartani . . .”

Még bénultan tartotta a kagylót, amikor megérkezett a rádiogramok szokásos befejezése, a feladó hajó hívójele is.

„S. M. S. XXVI . . . S. M. S. XXVI . . .”

Nell Arrel ezúttal nem mosolygott. Most, hogy jobban megnézhetette, Parrison észrevette arcán a közelmúlt halálos dulakodásának nyomait.

— Már azt hittem, komolyan agyonlő. Amilyen okos, nem csodálkozhattam volna rajta.

— Kérem, bocsásson meg. Meg kell értenie, hogy a helyzet . . .

— Annyira veszélyes, hogy még a barátait is el kell pusztítania.

— Nem tudhattam, ki barát, ki ellenség . . .

— vont vállat Parrison —, ha korábban megmagyarázta volna . . .

— Sem korábban, sem most nincs idő magyarázatokra. Első: a hajó . . .

Nell Arrel hangja váratlan eréllyel csattant. Parrison csak most figyelt fel a felélénkülő fegyverropogásra. Hirtelen félretolta a lányt és felrohant a fedélzetre.

2.

A helyzet még a rádióüzenet után is reménytelennek látszott. A védők kis csoportja meghúzta magát a parancsnoki híd keskeny fülkéjében s minden, amit tehetett, az volt, hogy lövéseivel távoltartotta a lázadókat.

A matrózok közül senkit sem lehetett látni, csupán maláj arcok bukkantak elő néha s az ilyenkor megélénkülő fegyverropogásban a lázadónak mindig sikerült néhány méter előnyt szerezniök.

Parrison megkerülte a hidat s a hátsó, védetebb részen megvárta a lányt. Nell Arrel most is nyugodt volt; elhárította a tiszt segítő kezét s maga kapaszkodott fel a szegecselés kiálló acélfogain.

Fent a hídon megállt s mintha semmi sem történt volna, Parrisonhoz fordult:

— Vegye elő a szócsövet ...

A tiszt elmosolyodott:

— Csak nem akarja javulásra inteni a lázadókat?

— Nem. Ezt a munkát magának kell elvégeznie. Mondja meg nekik, hogy ha nem vonulnak vissza, rövidzárlatot csinálunk a raktárhelyi-



ségben. S ha ott is kiűt a tűz, nem lesz idejük  
vizrebocsátani a mentőcsónakokat.

Parrison meghökkenve nézett a leányra.

Ez a fogás valóban biztatott némi eredmény-  
nyel.

Intett egyik matrónak és átkiáltatta a kívánt  
szöveget.

Az egész fedélzeten végigzúgó hang hirtelen  
halálos csendet okozott; mintha minden élet meg-  
halt volna a lázadók oldalán, még a malájok tarka  
sarongjai is eltűntek.

Withers megkönnyebbülve sóhajtott fel.

— Úgy látszik, szót fogadnak...

— Illetve, inkább csónakba szállnak...

Parrison hangja csaknem szomorú volt; ősz-  
szehúzott szemmel nézte, mint lopakodnak át az  
emberek egyenként az első fedélzet legszélső csó-  
nakjához s mint bontják ki a csigák kötelét.

Nell Arrel cseppet sem titkolt aggodással állt  
mellette.

— Visszafelé sült el a terv... — mormogta s  
Parrison csodálkozó pillantására még hozzátette.

— Nem hinném, hogy a fickók hajlandók len-  
nének az arany nélkül útrakelni; ahelyett, hogy  
késleltettük volna, siettettük a végső rohamot.

Szavait éles dörrenés vágta ketté.

A Cantate orra előtt ágyúlövedék csapott a  
vízbe, majd mintha csak a tenger gyulladt volna  
ki, szikrázó rakéta lövelt az ég felé.

Parrisonból kitört az öröm.

— Az őrnaszád... nem vettük észre az alacsony törzse miatt.

Withers vigyorgott.

— Mindenesetre hatásos figyelmeztetés volt. Nézzenek oda...

Valamennyien a jelzett irányba tekintettek. A Cantate lázadói, akik már csapatostól tolongtak a mentőesónak körül, megálltak, mintha kővémeredtek volna; körülöttük rémült és néma csoportban sorakoztak fel a benszülöttek.

Azután valamelyik matróz megfordult és lassú lépésekkel megindult a fecskendők irányában. Páldáját követte a többi. Parrison nevetett.

— Tudják a fickók, hogy a munka önkéntes felvétele az egyetlen mód, ami megmenti őket a kötélről.

A többiekhez fordult.

— Withers... négy emberrel menj közéjük és szedj el tőlük minden fegyvert. Ne félj, a mi puskáink fedeznek.

Megvárta, amíg a kis csapat felkerekedett, azután Nell Arrelhez fordult.

— Most pedig, dear Miss, talán meg fogja engedni, hogy megkérdezzem: milyen alapon csapott fel mentőangyalnak a Cantate fedélzetén?...

A leány nevetett.

— Kérdezni szabad. De miután magától úgy sem tud olvasni még a világos tényekből sem, valóban jobb lesz, ha elbeszélgetünk egy kicsit. De csak az őrhajó fedélzetén...

Elhallgatott s a látóhatáron egvire tisztábban kibontakozó apró naszád felé figyelt. A kis hajó úgy táncolt a hullámok felett, mint valami papírcsónak, de látszott, hogy erős gépeivel semmibe sem veszi a vihart.

3.

Félórába sem telt, az őrhajó motorcsónakja oda símult a Cantate oldalához. A fedélzetre lépő fegyveres matrózok akkor már csak lefegyverzett malájokat s némán dolgozó európai matróznépséget találtak.

Parrison a vállát vonogatva nézett az előtte álló tengerésztiszt szemébe.

— Őszintén szólva nincs szívem lecsukni az embereimet. Ami történt, azt félig-meddig a pánik okozta s tökéletesen elég, ha a főbűnösöket emeljük ki.

— Most, vagy Sanghaiban...?

Parrison vigorgott.

— Sanghaiban. Egyelőre jobban szeretném biztonságban tudni a szállítmányt; így semmivel sem veszélytelenebb a helyzetünk, mint másfél órával ezelőtt.

Sapkájához emelte kezét és sípjába fújt.

Percbe sem telt, máris megindult a felsorakozott legénység előtt a veszélyeztetett előfedélzet rakománya felé.

Nell Arrel halkan felsikoltott.

— Goddam... még majd most történik baja, amikor a neheze már túl vagyunk...



Az őrnaszád tisztje különös mosollyal nézett rá.

— Ugy beszél, Miss, mintha csak saját szívében volna hozzászokva a veszedelemhez.

A lány az ajkába harapott.

— Ez más eset... — szűrte a szót a fogai között — tudja, ez a Parrison remek ember, de kissé lassan forog az esze. Képes feibrobbantani magát csupa kötelességtudásból.

— Amit az ő helyében ön is habozás nélkül megtenne. Nem...?

Gúnyos mosollyal állt tovább, hogy a motorcsónakot a rakodás helye felé irányítsa s Nell Arrel úgy nézett utána, mintha abban a pillanatban jött volna rá valami fontos dologra.

\*

A Cantate fedélzete még füstölgött, a vízsugarak azonban keményen ostromolták a tüzet s a két hajó között már vontatókötél feszült, amikor Parrison holtfáradtan és felkötött karral felkapaszkodott a mentőcsónakról az őrnaszád fedélzetére.

Nell Arrel izgalomtól kipirulva lépett eléje.

— Megsebesült...?

— Semmiség... Remélem, nem akarja bekötöztetni...

A lány az ajkába harapott.

— Eszembe sincs... az ilyesmihez a hajószakács különben is jobban ért. Csak...

— Csak...? — mosolygott Parrison.

— Azt hittem, felvilágosítást akart kérni tőlem.  
— biggyedt el rosszkedvűen a lány ajka.

— All right... csakhogy a helyzet azóta megváltozott kissé. Az arannyal telt ládákat ugyanis...

— Valami baj történt az arannyal...?

— A tengerbe dobattam.

— Megőrült...?

— Nem hianém. Az adott körülmények között ugyanis nem tehettem okosabbat. Az őrnaszádnak ilyen időben elég cipelni a hasznos terhet...

— Ez az állásába kerül... szerencsétlen...

Parrison cigarettát kotort ki zsebéből. Szájába vette és a lányhoz fordult.

— Miss Nell... kérhetek valamit...?

— Tessék...

— Legyen szíves, gyújtson egy szál gyufát. Tudja, meglehetősen ügyetlen vagyok a így félkézzel nehezen megy...

A láng szempillantás alatt fellobbant a lány kezében. Szinte könnyörgő pillantással nézett a férfire.

— Parrison, beszéljen, kérem... csupa rejtély ez az egész dolog...

A tiszt nevetett.

— Rejtély, de csak annak, aki nem gondolkodik. Nekem például mindjárt az induláskor szöveget ütött a fejembe, hogy az arany őrzésére rendelt emberek között oda nem való fickót is láttam. Ha emlékszik, a többiek sem nagyon törték

magukat a munkával s szívesebben ittak a mentő-  
csónak ponyvája mögött.

— Emlékszem. Remélem, feljeleni őket?...

— Semmi értelme sem volna. A bankról  
ugyanis nem lehet feltételeni annyi rövidlátást,  
mint amilyen rövidlátóknak mi bizonyultunk. Az  
első pillanatban ki kellett volna találnunk, hogy  
az arany rendes postajáráttal indult útnak s csak  
azért csináltak feltűnést a Cantate fedélzetén,  
hogy az esetleges gazfickók figyelmét eltereljék az  
igazi szállítmányról.

Nell Arrel keze megállt a levegőben.

— Azt akarja mondani, ezzel, hogy...

— Hogy a ládákat felbontottam és kiderült,  
hogy közönséges téglá volt bennük. Miután nem  
lett volna értelme, hogy tégláért fizessük meg a  
mentési díjat, a két ládát egyszerűen beledobata-  
tam a tengerbe.

Nell Arrel nem felelt.

A tengert nézte, amely még mindig vad hullá-  
mokkal háborgott körülöttük.

Az őrnaszád erős gépei azonban fel sem vet-  
ték a hullámokat; Parrison a parancsnoki híd  
felé tekintett s elismerően intett.

— Ez aztán sebesség... ilyen időben leg-  
alább hat csomó. Ez sem utolsó, úgy-e, Miss  
Arrel?...

Es karonfogva a lányt, a kajütlejáró felé in-  
dult vele.



### BEFEJEZÉS.

— S/18...

— Hallgatom, colonel...

Az ezredes hátradőlt karosszékében.

— Ezúttal én szeretném hallgatni önt. A táviratok csak néhány szóval jelezték, hogy az árut sikerült Sanghaiba szállítani.

— És ez a fontos, nem...? Egyébként a Cantate fedélzetén azóta már rendbejöttek a dolgok. Én, amint a hajóra szálltam, rögtön figyelmes lettem Lamasu hercegre, csupán ott tévesztettem el a dolgot, hogy őt is az arany után rohanók közé soroztam. Csak akkor tudtam meg, hogy a fegyverekre fáj a foga, amikor félig ájultan lecipelt kajütjébe. Mondhatom, kellemetlen és egyenlőtlen küzdelem volt; szerencsére a Latangnak fogalma sem volt a modern ökölvívás fogásairól s így sikerült leterítenem. Mindenért kárpótolt azután a véletlenül megtalált rádió...

— Hm... és az arany...?

— Megérkezett, csupán az volt a baj, hogy nem a Cantate fedélzetén. Sanghaiban derült ki, hogy a bank elég óvatos volt a szállítmányt rendes

postahajóra bízni s a nagy hírveréssel felcipelt  
ládában csupán téglá utazott a Cantate fedélzetén.

Az ezredes felállt.

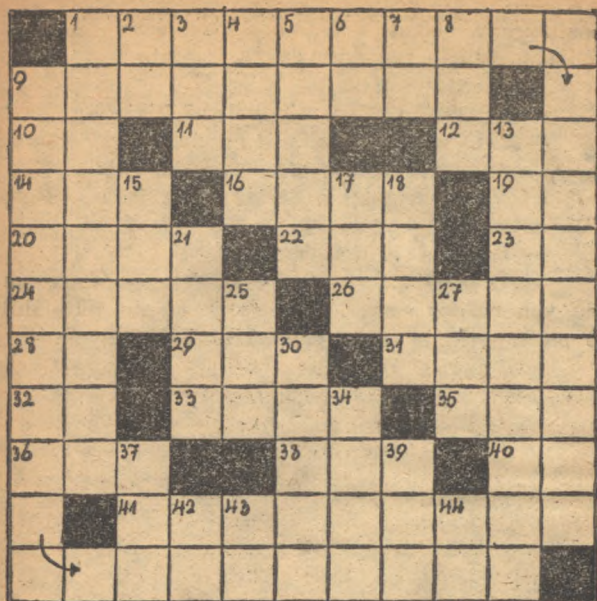
— Köszönöm. Van még valami kívánsága...?

— Oh, igen... az volt a megállapodásunk,  
hogy a munka elvégzése után nyilatkozhatom, aka-  
rok-e tovább szolgálni a Service kötelékében. Nos,  
bejelentem, hogy nem.

— Damned... szerelem...?

— Olyasmi... tudja, colonel, az a Parrison  
nagyon rendes ember. Nem fogj. ugyan megtalálni  
a puskaport, de éppen ezért kitűnő férjanyag.

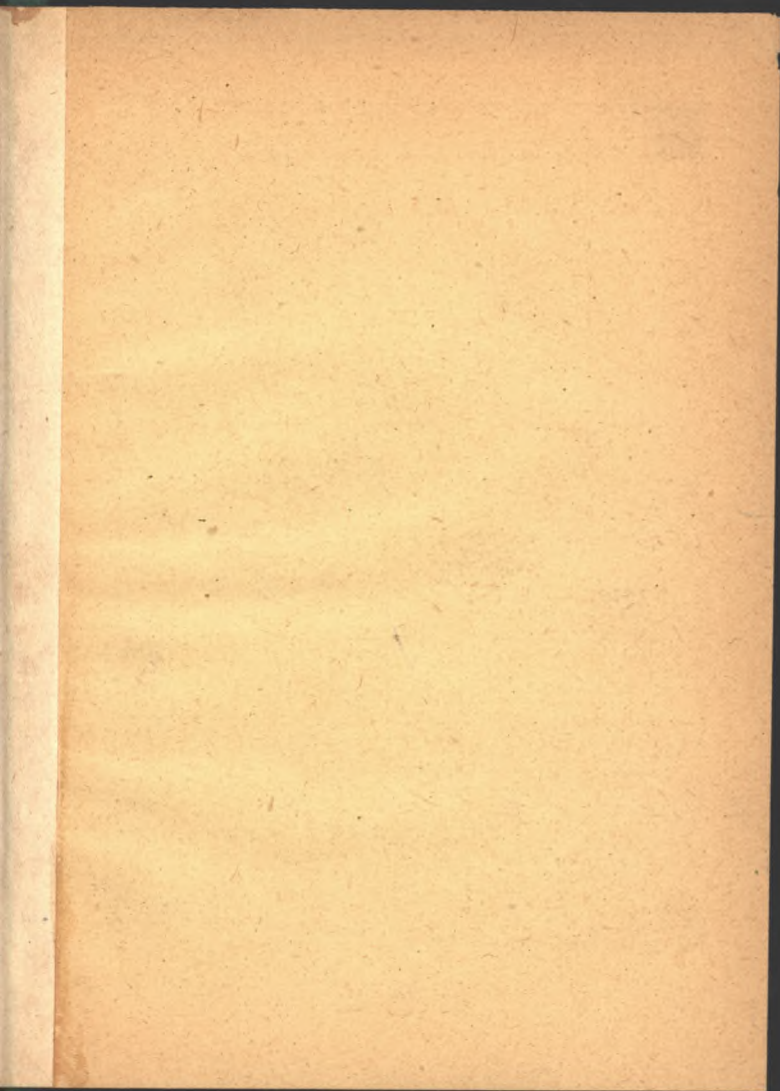
Vége.



Tízszázötvenedik. 1. Az = Greben-regény 9. Tízszázötvenedik.

10. Erdélyi Gábor. 11. Idegen művészet. 12. Költő. 14. Nyáry Andor. 16. Erdélyi város. 19. O. E. 20. Tolnai község. 22. So — latinul. 23. L. M. 24. Férfinév. 26. Kihajít. 28. Lázár Dénes. 29. Enek. 31. Tenisz-kifejezés. 32. Német szem. névmás. 33. Zuhan. 35. Végállomás. 36. Lap-fajta 38. Feleséges. 40. Személyed. 41. Afrikai állatok. — Függőlegesen: 1. A kabaremművész atyja. 2. Nyújt. 3. Portugál gyarmat. 4. Angol hosszímérték. 5. Figyelmeztetés. 6. D. T. 7. Ősi Antal. 8. Kládno eleje. 9. Közmondás. 13. Olasz hegység. 15. Id. törvény. 17. Világtalan. 18. Éppen hogy. 21. A sadizmus „megalapítója”. 25. Spanyol névelő. 27. Id. névelő. 30. Német vonal. 34. Német város. 37. Képviselő (y=i). 39. Idegen fiú. 42. Egyforma betűk. 43. T. D. 44. Péter Etel.





**A legjobb,  
legtartalmasabb,  
legolcsóbb**

**képes rádióhetllap az**

**Antenna**

**Á r a**

**6**

**fillér**

**Mindenütt kapható**

STÁDIUM RT., BUDAPEST.





